N:r 1. Årg. 17 1 JAN. 1912 Pren.-pris 1: 35.

Kina-Missionstidningen
Sinims Land

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Godt nytt år! — Inför ditt ansikte skola de glädjas. — Intryck och minnen från den kinesiska konferensen i Yuncheng, sept. 1911. — Pechuans sista resa. — En lycklig kristen. — Utdrag ur evangelisten Lis dagbok. — Brefafdelningen. — Personliga meddelanden. — Kina-missionsmöte. — Missionssparbössorna. — Anmälan.

Godt nytt år!

Till våra kära Vänner och Medarbetare landet rundt bedja vi att få framföra ett varmt och innerligt tack för trogen förbön och visad kärlek under det gångna året. Må fridens Gud möta Eder med sin rikedom af nåd och välsignelse under det år, som nu ingår! Med ny tid ger oss Herren nya tillfällen att tjäna, och han ger också ny nåd och ny kraft.

De gå från kraft till kraft, tills de träda fram inför Gud på Sion. *Ps. 84: 8.*

Inför ditt ansikte skola de glädjas.

Jes. 9: 3.

Af *A. Berg.*

Många hafva de glädjeämnen varit, som under det flydda året beskärts oss. Vi hafva personligen fått erfara, att Immanuel — Gud med oss — trofast varit vid vår sida under ljusa såväl som mörka dagar. Vi hafva smakat och sett, huru ljuflig han är. Vi hafva fröjdats öfver att det gamla och dock alltid nya evangeliet här hemma och ute på hednafälten frälsar och uttager ett folk åt vår Gud, som kan glädjas inför hans ansikte. Vi hafva fröjdats öfver vår bönhörande Gud, som vill vårt eviga såväl som timliga väl. Som en mission hafva vi fått resa den ena "hjälpostenen" efter den andra. I sanning hafva vi orsak att utropa: "Säll du, o Israel! Hvar finnes ett folk, som du?" 5 Moseb. 33: 29.

Guds barns styrka består uti deras glädje, ty deras glädje är en glädje inför Herrens ansikte. "Fröjd i Herren är eder starkhet.»

För det nya året föreligga nya uppgifter, nya trosprof, nya bekymmer, nya böneämnen, nya glädjeämnen. Huru skola vi utföra dem, möta dem och genomgå dem? Allt beror på om vi stå inför Guds ansikte eller, för att tala med Paulus, äro "i Kristus".

Intaga vi denna ställning, så är utgången viss. Då skall kraft beskäras oss till nya företag, då skall tron ej svikta under pröfningen, då skola bekymmer ej öfvervältiga oss, böneämnena skola blifva såsom steg uti den resta himlastegen och glädjeämnena skola lära oss att gifva äran åt Gud.

Skiftande hafva det gångna årets erfarenheter varit. Jordiskt stöd i arbetet har fråntagits oss, arbetet på fältet har för en tid måst öfvergifvas, några af våra älskade medarbetare ha fått genomgå grufliga lidanden, men under allt har det dock varit "hans *nåd,* som bodde i *törnbusken*", som kommit oss till del. En blick tillbaka på det tillryggalagda vägstycket bör därför hos oss frammana tack och lof.

Men medarfvingar med oss och delaktiga med oss i löftet i Kristus Jesus äro hedningarnas tallösa skaror. Genom det för dem förkunnade evangeliet finnes en talrik hop, som lärt sig hemligheten af att fröjdas inför Guds ansikte. Öfver dem hafva härskat andra gudar. Nu är deras "bördors ok och deras skuldrors gissel" sönderbrutet. De kräfva Guds församlings förböner. I Kina håller Gud f. n. på att

rota och grunda sin församling i sanningen och pröfva äktheten af densammas tro.

För andra gången, under en tidrymd af ungefär tio år, få de kristna, beröfvade sina lärare, öfva sig uti att hafva alla sina källor i Gud. De skola förvisso bestå profvet.

Härför borgar den gamla kinesens afskedsord till några af våra hemresande missionärer: "Vår bedröfvelse, som är kort och lätt, bereder åt oss på öfversvinneligt sätt i öfversvinneligt mått en evig fullvikt af härlighet."

Så må vi då tillika med dem med frimodighet se dagen an och glädjas inför Herrens ansikte!

Han skall kungöra oss lifvets väg. Hos honom är glädje till fyllest och ljuflighet i hans högra hand evinnerligen.

Intryck och minnen från den kinesiska konferensen i Yuncheng, sept. 1911.

Af *Carl F. Blom.*

I.

Vi hade haft våra tvifvel om det visliga i att sammankalla den kinesiska konferensen detta år, ty dels voro ju vi själfva så få, och dels undrade vi, om det ej vore lika bra att göra ett afbrott och därigenom öka konferensens värde, när den sedan samlades. Emellertid vunno andra synpunkter, nämligen att det ej var vi utan *Gud,* som skulle göra sammankomsten fruktbärande, och att vi ej borde draga in på några medel, som visat sig vara till välsignelse. Alltså utlystes konferensen till den 7 sept., något tidigare än vanligt för att om möjligt undvika den senare i månaden vanligen förekommande regntiden.

Första dagens eftermiddag hölls den sedvanliga lilla téfesten med kakor och frukt, vid hvilken några seminarieelever tjänade som uppassare. Vi ha sedan hört, att detta mottagande och den fria broderlighetens ande, som därigenom helt naturligt infördes bland de många till stor del förut obekanta deltagarne, mycket uppskattades. Festen började med sång och bön och fortsattes med ett fritt bönemöte. Ett femtiotal delegerade från församlingarna hade infunnit sig, dessutom seminariets elever, medhjälpare och tjänare på platsen samt sexton missionärer, hvartill sedan kommo tre, som under konferensen anlände från sommarhemmet på Chikongshan.

En stund efter kvällsmaten samlades vi åter för att officiellt öppna konferensen. Efter vanligheten valdes med acklamation två ordinarie och två vice ordförande, en kines och en svensk för hvardera posten; men till sekreterare valdes blott två kineser, hvilket nog var ett misstag, ty våra snälla kinesiska bröder ha ej någon synnerligen klar uppfattning af en sekreterares uppgift eller det sätt, hvarpå han bör utföra den.

De följande dagarne böıjades med morgonbön kl. 7. Så följde frukost kl. 8, föredrag ½ 10, en kort rast kl. 11, därpå diskussion; middag kl. 1, diskussion från 3 till ½ 7 med ett afbrott för kaffe eller té; omedelbart därpå kvällsmat och kl. 8 rapporter om verksamheten och tillståndet i de olika församlingarna samt personliga erfarenhetsrön från ombuden. På söndagen förekom ingen diskussion. I dess ställe hade vi predikningar och ett samtalsmöte med anledning af ett föredrag om sabbatens betydelse för det nya förbundets folk. Söndagsaftonen hölls ej heller något vittnesbördsmöte, utan firades i stället Herrens nattvard.

Föredraget om söndagshvilan och dess betydelse följdes med stor uppmärksamhet. Under diskussionerna visade det sig också, att söndagens helgd och verkan häraf i församlingslifvet uppskattades. Jag tror ock, att en impuls gafs till mer helhjärtenhet i detta afseende. Det andra föredraget, om enskild bibelläsning, var både undervisande och uppfordrande. Det var nog många, som kände, att de läst för andras räkning och ej för sin egen, och ännu flera visste med sig, att de gått till källan utan kärl och därför ej fått något med sig därifrån. Herren gifve våra troende mer kärlek till det ord, som kan göra oss visa till frälsning!

Diskussionen om frågan, hvad de kristna under den närvarande för missionen så kritiska tiden böra göra, blef mycket liflig. I sammanfattning betonades, att man hos Jesus har att själf inhämta sitt budskap, och att man hos honom lär sig bästa sättet för dess framförande; vidare att man måste tillförsäkra sig personlig *utrustning* genom enskild och gemensam bön; att *offervillighet* är oumbärlig så hos församlingarna, i arbets- och syföreningar som hos den enskilde i fråga om tid och medel. Vidare borde *tillfällena* användas; hvar och en borde göra frälsningen känd i sitt hem och på sin bygd, bjuda till möten, taga del i marknadspredikan o. s. v., på det att ej det nya Kina måtte lämnas i materialismens och ateismens våld. Flera talare framhöllo äfven nödvändigheten af att bakom allt låge *kärlek,* att man vore villig att lida för sin tro, att man ej blott predikade folk bort från afgudarne utan till Gud, och att man själf lade bort allt, som kan hindra andra från att taga emot evangelium.

En redogörelse för nyttan af föreningar för kristlig sträfvan ("Christian endeavour") väckte mycket intresse, isynnerhet som sådana införts i våra församlingar i Honan och visat sig vara ett kraftigt medel att få de troende ut i direkt personligt arbete för Gud. Jag hoppas flera stationer snart kunna få göra liknande erfarenheter, ty många köpte handböcker om dylika föreningars bildande och verksamhet.

Frågan om skälen för konferenser i allmänhet gaf anledning till varma uttryck af erkännande för den hjälp och välsignelse, som erhållits vid dessa. Inledaren yttrade: "När de oss omgifvande hedniska religionsbekännarna hafva sina stora fester och möten, skulle då ej vi, som äro så få och så spridda, bereda

oss tillfälle att samlas för att styrka och upplifva hvarandra, hålla ordning i det gemensamma arbetet utåt och inåt samt lära af hvarandra och slipas genom umgänge och meningsutbyte, så att vi dugliggöras att vara välsignelsens käril?" Ett annat originellt skäl, som tycktes mycket uppskattas, var, att då Yuncheng vore hela missionens rot, hvad fältet beträffar, så vore det blott i enlighet med de gamles uppmaning att ej glömma sitt ursprung, om vi årligen samlades dit och så uppehölle förbindelsen med roten. Följaktligen var det tydligt, att om ock vi "utländingar" haft våra tvifvel om lämpligheten af det årliga sammankallandet af konferensen, så hade våra kinesiska bröder inga sådana, och då ju de bekosta ombudens resor, hvilket för dem blir jämförelsevis tyngre än mottagningen här, hvilken missionärerna bekosta, så böra vi naturligtvis fortsätta.

Morgonbönerna satte sin stämpel på dagarna, och innerligheten syntes stiga dag för dag. Först var det syndabekännelse och vördnad inför Gud, som utgjorde grundtonen. Sedan kom hjärtebehofvet efter och mottagandet af välsignelse från Gud. Slutligen var det den personliga gemenskapen med Frälsaren, som var hufvudtonen. Och i öfverensstämmelse därmed gingo söndagens predikningar. Den första handlade om vinträdet och grenarna. En mycket slående tanke, som uttalades, var, att liksom en vinranka till följd af sin svaghet ej kan undvara ett stöd, så kunna ej heller vi undvara korset, som lyfter oss upp och gör det möjligt för oss att bära frukt. Jesu sorg öfver Jerusalem var ämnet för den andra. Det var hjärterannsakande frågor, som därvid framställdes. Hur mycket taga vi del i detta Herrens lidande? Brinner hans kärlekseld i våra hjärtan? Gråta vi öfver syndare, öfver synden och afguderiet omkring oss? "Tänk, hur allt detta rör Jesus!" Eftermiddagens predikan afhandlade Guds folks trefaldiga dom: domen på korset öfver synden, den dagliga domen öfver lifvet genom Guds Ande och ord samt den slutliga domen, när Herren kommer åter, öfver vårt arbete i hans tjänst.

Afslutningen gjordes med ett nytt öfverlämnande åt Honom, som kan bevara oss från fall och framställa oss inför sitt ansikte med fröjd. Så var konferensen slut, och vi skiljdes åt efter de sedvanliga bugningarna och hälsningarna. Nog hade hvar och en fått välsignelse; måtte den i någon mån kunna öfverbringas till dem, som sändt ombuden!

Pechuans sista resa.

Pechuan var en äkta typ af en kinesisk landtman, grof och stark och van vid hårdt arbete. För tio månader sedan flyttade han med sin familj till Anking. Ibland brukade vi använda honom att utföra tillfälliga arbeten på missionsstationen, att på resor bära vårt bagage o. s. v., och på så sätt lärde vi snart känna honom. Vi värderade honom mycket för hans trohet och pålitlighet.

Pechuan hade förut varit en välbärgad bonde i norra delen af provinsen, men dåliga kamrater hade förledt honom till dryckenskap och spel. Hans penningar togo emellertid snart slut. Frestaren hviskade då till honom: "Du har ju ännu din egendom kvar. Du kan ju pantsätta en bit af jorden, och så kan du igen försöka din lycka. Du vinner nog snart tillbaka, hvad du förlorat." Och nu pantsatte han det ena åkerstycket efter det andra. Till slut återstod honom intet annat än fattigdom och brist. I sin nöd tog han då sin tillflykt till släktingar i Anking i hopp om att där kunna finna sin utkomst.

Pechuans svärmor, i hvars hus de bodde, var en nitisk kristen. För sin hängifvenhet och helhjärtenhet var hon vida känd. I tid och otid berättade hon för alla, med hvilka hon kom i beröring, om Jesus och hans kärlek. Hon förmådde genast Pechuan att besöka gudstjänsterna och genom sina böner, sitt helhjärtade lif och klara vittnesbörd fick hon vara ett verktyg i Herrens hand att föra honom fram till målet.

Under min sista resa norrut träffade jag honom en dag. Han erbjöd sin hjälp som bärare, hvilket jag med tacksamhet mottog. Ett svårt oväder öfverraskade oss på vägen hem. Det märktes snart, att Pechuan var illamående. Efter några dagars hvila kunde vi fortsätta vår resa, men då vi voro nästan framme vid målet, kom en mycket stark regnskur. Det fanns intet skydd, och inom några minuter voro vi genomvåta. Dagen därpå, då vi nått hemmet, hade Pechuan feber och frysningar. Vi rådde honom att intaga sängen. Ett par dagar därefter konstaterade doktorn, att han hade lunginflammation. Vi gjorde allt, vi kunde, för att skaffa honom en god vård. Jag kände för Pechuan just så, som jag skulle känna för hvar och en, som jag hade pröfvat och befunnit vara en sann och tillgifven vän.

Under vår resa tillsammans hade jag till min stora glädje funnit, att Pechuan hade utvalt Kristus till sin frälsare, och att han hade helt och fullt öfverlämnat sig åt honom med ande, själ och kropp. Och han icke blott trodde på Jesus för egen del, utan han vittnade äfven för andra om Kristus och om hans makt att frälsa. En dag hörde jag, huru han talade med en skollärare om den underbara frälsning, som finns i Kristus. En annan gång yttrade han under samtal med en bärare, som var trött af vägen: "Vi, som tro på Jesus, lägga ej på hjärtat, att vi måste 'äta bitterhet' i denna världen, ty vi skola aldrig mer behöfva 'äta bitterhet', då vi kommit till vårt hem i himmelen."

Under sin sjukdom talade han mycket fastän i medvetslöst tillstånd. Hans tankar rörde sig därvid blott omkring ett ämne, Kristi evangelium. Han talade öfver det ena bibliska ämnet efter det andra och predikade, såsom om han hade haft en hel folkskara omkring sig. Denne man, som vid vanliga tillfällen var så sen att fatta och förstå, syntes nu äga en underbart klar andlig insikt. "Ja, Kristus har dött för oss", sade han en dag, "och vi ha endast att förtrösta på hans dyrbara blods förtjänst. Herren väntar vid hjärtats dörr", tillade han, "och han längtar efter att få komma in, men rigeln är på insidan af dörren, och den måste dragas undan af mig själf. Jag har öppnat min dörr för Jesus, och han

har kommit in." Därpå började han bedja och bekänna: "Herre, jag har varit en stor syndare. Det är mot dig jag syndat, och jag är ovärdig en sådan nåd som din."

Följande dag tyckte vi, att han var litet bättre. Själf kände han dock, att slutet var nära. Han kallade sin hustru till sig och sade: "Jag har handlat mycket illa mot dig, och jag skäms mycket öfver mig själf."

Han talade ofta om Herrens Jesu kärlek. "Hur skulle det ha varit med mig", sade han vid ett tillfälle, "om Herren ej fört mig till Anking. Jag skulle då ej ha hört något om evangelium och aldrig fått erfara denna stora glädje." Och med hela sitt hjärtas glöd tackade han Gud, som hade låtit en så stor välsignelse komma honom till del.

Torsdag eftermiddag märkte vi, att han blef sämre. "Låt det bli, som Herren vill, antingen jag får lefva eller dö", sade han. "Hans vilja är den bästa." Jag tog farväl af honom, ty jag kände, att han var vid resans mål, och att Mästaren skulle snart säga till honom sitt: välkommen hem. Han kände igen mig, då jag böjde mig ned öfver honom.

Han kunde ej säga mycket, dock hörde jag dessa ord: "Jag förlitar mig på min Gud."

Under natten kände han igen dem, som sutto omkring bädden. Då han ej mer kunde säga något, pekade han med fingret upp mot himmelen. Omkring kl. 2 på morgonen såg han plötsligt upp och utropade: "Jesus kallar mig. Han kommer för att möta mig. Låt mig få mina kläder och göra mig redo." Hans vänner iklädde honom hans helgdagskläder. Nu var han nöjd. Under det de närvarande sakta sjöngo en hymn, insomnade han utan någon kamp, och hans ande gick att mottaga hans Faders välkommen.

(Efter "Chinas Millions" af A. Mair).

En lycklig kristen.

I ett enskildt bref skrifver fru Sandberg följande om en församlingsmedlem i Yuncheng:

Mor *Chang* är en verkligt lycklig kristen. Hon har sin glädje i Guds ord och i bönen. Du skall tro, hon är lycklig nu, då hon fått sin man med på vägen. Han skall visst blifva döpt vid nästa stormöte. Hon berättade något mycket roligt, som hände häromdagen. Deras kläder voro så smutsiga, och hon kände sig tvungen att tvätta dem, men det regnade, och hennes man puttrade öfver att hon tvättade just då. De hade ingen annan plats att hänga kläder på än ute på gatan. "Jag beder till vår Fader, att han skall låta solen skina, när kläderna äro färdigtvättade" förklarade hon. "Min Fader vet så väl, att vi behöfva dessa kläder så fort som möjligt." Hon stod utanför dörren och tvättade, då kom gubben och språkade om kläderna. En soldat stod bredvid och skrattade. Just när kläderna voro färdigtvättade, bröt solen fram. Det hade då regnat flera dagar. Soldaten blef rörd. Han kom fram till henne och sade: "Jag har hört eder lära och kan sjunga flera af edra sånger." Du kan tro, att gumman strålade, när hon berättade detta. Hennes son, som fortfarande går i en af missionens skolor, är så snäll. Också han har begärt dopet.

Utdrag ur evangelisten Lis dagbok.

4:de månaden, bistationen Pucheng (Tungchowfu distrikt).

Den 4: bibelstudium (Nehemia 3), gatupredikan 20 åhörare, samtal med gäster. Den 5: bibelstudium (Matt. 13: 20—30), gästemottagning med samtal. Iangs mor började i dag tro på Herren. Den 6: bibelstudium (4 Mos. 12), gatupredikan, samtal med 20 gäster på stationen. I dag beslöt Ch'ü att hålla daglig husandakt. Den 7: bibelstudium (Matt. 5—7), samtal i gästrummet öfver de två religionerna (protestantismen och katolicismen). Den 8: bibelstudium (Matt. 27, 28), studium af "de två religionerna". Den 9: bibelstudium (2 Krön. 26), söndagsmöten, då pastor Hu predikade för 150—160 åhörare. Den 10: bibelstudium (Es. 2), väl- och rättskrifning, gatupredikan, 11 åhörare. Den 11: bibelstudium (2 Mos. 24), väl- och rättskrifning, gatupredikan. Iangs mor upplöste i dag bandagen på sina fötter. Den 12: bibelstudium (Hes. 11). Den 13: samtal med 7—8 gäster. Den 14: bibelstudium (1 Mos.), gatupredikan. Den 15: bibelstudium (Dom. 6), predikan utanför staden och samtal med 15—20 personer. Den 16: bibelstudium, söndagsmöten, 25—26 åhörare, samtal med gäster. Den 17: bibelstudium (Es. 5), gatupredikan, 5—6 åhörare. Den 18: bibelstudium (Es. 28), musiköfning på dragspel, gatupredikan, samtal med 12 gäster. Den 19: bibelstudium (Luk. 6), musiköfning, gatupredikan, samtal med 17—18 gäster öfver uppståndelsen. Den 20: bibelstudium (3 Mos. 25), musiköfning, besök utanför staden och samtal med omkring 20 personer.... Den 25: bibelstudium (Mika 4—5), väl- och rättskrifning, samtal med 7 studerande. Ämnen: "Herrens återkomst" och "Hvar är Gud?" Den 26: bibelstudium (Mika 6—7), skriföfning, sångöfning, samtal med 12 studerande öfver ämnet: "Man kan icke frälsa sig själf."

Brefafdelningen

Till en vän i landsorten har fröken Olga Ahlman sändt ett bref, dateradt Tientsin den 30 nov., som välvilligt meddelats oss, och ur hvilket vi anföra följande:

Först vill jag tacka för julgåfvorna. Jag måste lämna allt efter mig i Yuncheng. Presenterna gladde mig mycket. Särskildt glad blef jag öfver gardinerna, jag fick från Eder. De voro så trefliga och just hvad

jag skulle behöfva för vårt blifvande hem. Om jag nu någonsin skall få glädjen använda dem, vet jag ej.

Anna Eriksson och jag kommo ridande från Hancheng och anlände till Yuncheng den 2 eller 3. Då vi redo, kunde vi ej ta mycket med oss. Jag för min del var mycket illa utrustad och hade endast kinesiska kläder och detta blott för en kortare tid. Då vi lämnade Hancheng, hade vi ingen aning om, att vi skulle behöfva resa så långt eller bli borta så länge. I Yuncheng funno vi alla våra syskon samlade, så när som på Linders.

Samma kväll, vi anlände, öppnade vi vår jullåda och gladde oss åt våra "klappar". Mest gladdes vi kanske öfver vännernas kärlek, som vi så tydligt sågo i dessa gåfvor. Underbara ord om Guds beskydd och hjälp under svårigheter fingo vi af nästan alla vänner, som sändt oss "klappar". Det var så underligt, att vi skulle få dessa ord under en tid, då vi bäst behöfde dem, och att veta, att, då dessa språk sändes, allt var lugnt, och att våra vänner därför ej haft någon yttre anledning att sända just sådana bibelord utan måste på ett särskildt sätt ha varit ledda af Gud.

Det var glädje öfver gåfvorna och gifvarne, men det kändes ändå litet vemodigt och så helt olika mot andra julhögtider, då vi öppnat våra kära paket hemifrån. Det var en känsla af, att vi inte kunde få glädjas öfver detta. Och så måste vi så skyndsamt som möjligt packa ned alltsammans i en låda och lämna det för att kanske aldrig mer få se det igen. Ja, vi ha ju måst lämna allt på våra olika stationer. Jag önskar, jag hade vetat, att vi skulle resa så långt, då skulle jag ha tagit mera kläder med mig. Jag har ej tillräckligt, och att köpa här är så dyrt. Dock är det godt att veta, att Herren har omsorg om de sina, och att han vet, hvartill allt skall tjäna. "Gud har vändt det till godo", var ett ord, som mötte oss vid vår ankomst hit. Det är en ljuflig tröst att få tro, att allt, som händt, är för vårt bästa.

Jag satt och kanske halfslumrade i vagnen, då jag plötsligt hörde skri af kineser. Då jag såg upp, fick jag se en trupp män — af hvilka flera voro klädda som soldater — rusa emot oss, afskjutande sina gevär. Dragdjuren blefvo skrämda och rusade nedför en sluttning in på en lägre liggande väg. Där fastnade den ena mulan mot ett träd och kunde ej komma längre. Att inte vagnen stjälpte är ett stort under. Hade den stjälpt, vet jag ej, hur det hade gått med mig, ty efter blott ett par sekunders förlopp, kom en af röfvarne med sitt stora svärd och började hugga af de lådor, som stodo framför vagnen; en annan högg af dem, som stodo bakpå. Jag hade därunder suttit och bedit, väntande det värsta, men så kom jag att tänka på att det kanske vore bäst att stiga ned från vagnen. Jag sade då till röfvaren framför vagnen: Låt mig få stiga ned först, och hoppade af. Han svarade mig ej, rörde mig ej heller. Då jag kommit ned från vagnen, föll det mig aldrig in att fly. Jag vet ej, hur det var, men Gud hade gifvit mig ett sådant lugn, att jag ej alls kände mig orolig.

Jag såg mig om efter Bloms och fick först syn på herr Blom nedhukad på marken alldeles intill med två män bredvid sig. Den ene af dessa hade ett stort svärd i hvardera handen, hvilka han svängde öfver B:s hufvud. Ej långt ifrån honom låg fru Blom framstupa på marken, orörlig med en stor blodpöl under hufvudet. Jag visste ej, om hon var lefvande eller död, och undrade om hon fått blodstörtning. Jag skyndade mig öfver till henne för att lyfta upp henne, under det röfvarne skreko och höggo i våra lådor rundt omkring. Jag blef emellertid hindrad af en af bofvarne, som stod på andra sidan om fru Blom med geväret riktadt mot mig, hotande att skjuta mig, om jag rörde henne. Han tog upp patroner och laddade bössan på nytt, och jag trodde hvar sekund, att han skulle skjuta mig.

Jag vände bort ansiktet, men då skottet ej kom, vände jag mig till röfvaren igen och bad honom att få hjälpa fru Blom. Hvar är silfret? röt han åt mig. Jag svarade: Ni ser ju, att jag är bara en kvinna, jag har intet silfver på mig. Herr Blom säger, hvar Ni skall finna det. Låt mig se till den sårade.

Slutligen fick jag gå fram till fru Blom och lyfta upp henne, så att hon fick sitta lutad mot min axel. Jag såg då, att hon blödde från 3 stora sår i nacken och hufvudet. Jag förband henne med slöjan för att något lindra blödningen. Sen sutto vi där, medan röfvarne rasade omkring oss. Fru Blom var i början ej vid sans, men efter en stund frågade hon: Hvad har händt? Hvar äro vi?

Röfvarne togo herr Blom med sig och gingo sin väg. Vår körkarl, som ej synts till på hela tiden, kom nu fram, nickade till mig och tröstade mig med att herr Blom skulle nog snart komma tillbaka. Jag letade reda på en filt och en kudde, hvarpå jag lade fru Blom på marken, sökte reda på renad bomull och ett bandage och förband hennes sår så godt, jag kunde. Vatten skaffades från en by i närheten, och jag tvättade af blodet på fru Bloms ansikte och händer. En tältsäng bands på stänger, och på den bars fru Blom in till Honanfu. — — —

Hvad framtiden bär i sitt sköte, veta vi ej. Vi få taga "en dag, ett ögonblick i sänder". Det känns svårt att ej få vara hos våra kära kinesiska kristna. De voro så ledsna, då vi reste. I Hancheng gräto flera af dem, men på samma gång tyckte de, att det var bäst, att vi reste. Att det skulle bli för så lång tid tänkte hvarken de eller vi. O, att Kina åter snart blefve öppet för evangeliskt arbete!

Bed mycket därom.

Eder i Herren tillgifna

Olga Ahlman.

* * *

Chefoo den 1 dec. 1911.

Guds rika frid!

— — — På måndag morgon måste vi lämna allt, som det stod, med några knapphändiga råd till dem, som skulle ha hand om stationen under vår bortovaro. Mandarinen begärde, att allt, som fanns,

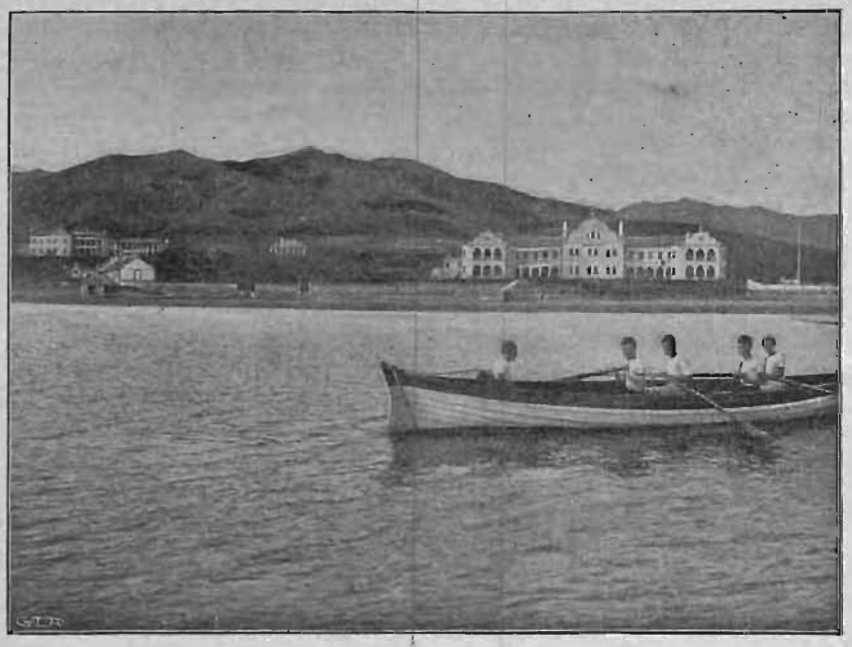

C. I. M:s högre gosskola i Chefoo för missionärers barn.

skulle specificeras, men nöjde sig med att endast sätta sitt sigill på lådorna, sedan "Boken" hunnit packa ned det af våra tillhörigheter, som kunde vara af något större värde. Då vi kommo tillbaka efter att hafva följt Linders tillvägs, mötte vi två af församlingsmedlemmarna, som voro på väg bort med en del af sitt husgeråd, som de sökte rädda. De hade under natten sett ett 80-tal af de så kallade "tsai-üen" samlade i Sinan och fruktade, att dessa snart skulle börja att anfalla folket i staden. De dricka blodet af höns och andra djur samt vin, då de samlas under nätterna, för att öfva sig i sitt yrke och samråda om, huru de bäst skola vinna sitt mål. Dagen, innan Bloms kommo, var jag till Shïh-tz på sjukbesök. Jag fick bud efter mig vid middagstiden. Kommen upp på Shïh-tz-berget såg jag där fullt af människor sittande och gående om hvarandra. Åsnor, lastade, så att de knappast syntes för bylten, grytor, brödpåsar och en del ätbart i korgar och krukor. Hvar och en hade sitt lilla bohag med samt hustru och barn, större och mindre. Hvad gjorde alla dessa där? Jo, de hade flytt ur staden, då soldattrupperna passerade, och hade nu, många af dem, en veckas tid varit ute under bar himmel i regn och blåst. Stackars människor! De blefvo så glada, då de fingo se oss, och då vi sade dem, att vi tänkte oss tillbaka samma kväll. Det blef sent, och vi fingo gå tio li i mörkret. Jag råkade därtill blifva ensam, då vi gingo öfver floden, och jag fick slutligen låta mulan gå, som hon ville, och kom lyckligt hem. Nästa dag var det min födelsedag. Kineserna uppvaktade mig, och det var så roligt. Just som vi sutto och drucko kaffe på förmiddagen, kom Carl Blom in. Blott ett par dagar till och vi voro skilda från vårt kära hem, som vi icke hade haft den ringaste tanke på att lämna. Endast 18 af stadsgossarna voro i skolan, då vi reste. Bybarnen hade vi sändt hem. Hoppas, att skolan må kunna fortsätta. Vi hade läst mycket flitigt under mera än en och en half månad, hvilket nu mycket gladde oss, då vi måste resa så plötsligt. — — —

C. I. M:s code-system får nu icke användas vid telegrafering. Underrättelserna inifrån landet äro mycket sparsamma. Den kvällen, då vi passerade Peking, sände Juan-shïh-kài extra tåg till Tai-yuen för att afhämta missionärerna därifrån. Det var en hr Baker från postkontoret nere och hjälpte oss vid tågombytet. Han berättade det för oss. I Sï-chuan finnas de stationer, som nog längst varit afstängda från förbindelse med utlandet. Fru Herbert säger, att de icke haft något bref hemifrån sedan i juli månad.

— — — Folket i staden var så vänligt, och flera kommo och ville nödga oss att stanna, då vi sade, att vi måste resa, ty inga penningar kunde fås från kusten. En man gaf oss 1,000 kasch och två mjölkburkar. Mandarinen var ovanligt vänlig. Då vi reste, sände han äfven med medicin till Ethel Blom och bref till Carl. Jag hade så gärna velat stanna, men Carl trodde, att, äfven om vi blefvo räddade till lifvet, skulle det blifva så nervspännande, att vi skulle lida skada därigenom.

Så äro vi nu här. Af C. I. M. ha vi rönt mycken vänlighet. I Tien-tsin fingo vi litet hvar en à två omgångar begagnade kläder, som en rik köpmansfru samlat ihop.

Underrättelse kom just nu, att fru Goforth i Honan blifvit plundrad, så att de icke kunde taga det hus,

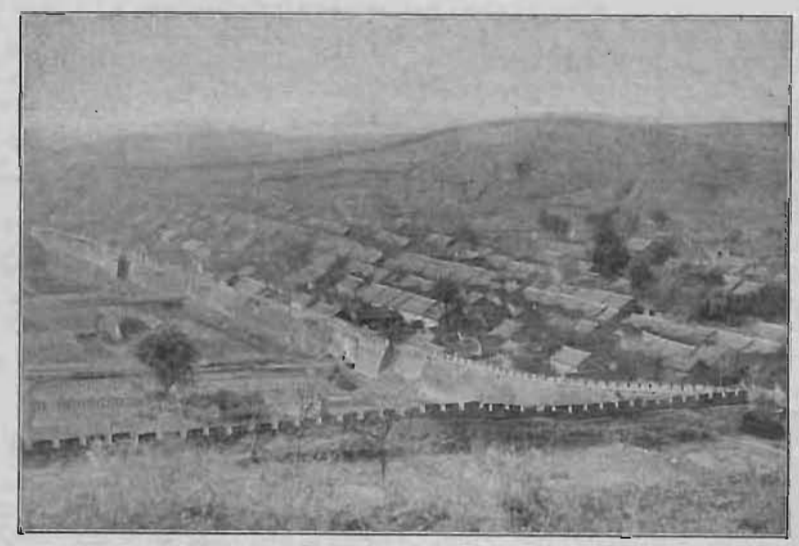

Shïh-tz-berget i Honan.

de hyrt här, ty de saknade penningar. Greens från Huai-luh väntas hit i dag.

I hast, mera framdeles. Tillgifna

Maria Pettersson.

* * *

Broder D. Landin skrifver bl. a. från Chefoo den 29 nov.

Guds frid!

Vi ankommo till Honanfu den 18 nov. efter 11 dagars resa. — — —

Mer än en gång under min korta vistelse i Kina har jag fått erfara, huru otillförlitliga mänskliga beräkningar och planer äro, och särskildt har denna gång våra planer gått grundligt omkull. Det blef bestämdt, att jag skulle redan denna termin börja biträda i arbetet i Yuncheng-skolan. Ehuru icke utan en viss vemodskänsla bröt jag upp från Ishi och drog åstad med mitt "bohag" till Yuncheng. Genom broder Teodor Sandbergs hjälp blef jag införd i den del af skolarbetet, hvari jag denna termin skulle deltaga, och genom välvilligt bistånd från hans hustru fick jag också min nya bostad (Bergs rum) försatt i ett verkligt trefligt skick. På en ganska kort tid kom jag sålunda in i förhållandena i Yuncheng och började känna mig verkligt hemma där. Efter ett par korta besök i samband med stormötena på de platser, där jag förr varit bosatt, nämligen Ishi och Chiehchow, tänkte jag att i godan ro få fortsätta både missionsarbetet och mina studier i Yuncheng.

Men Herren finner för godt att låta oss lämna allt, vårt arbete, våra trefliga hem, våra kära vänner bland kineserna. Han för oss ut på osäkra vägar och mot ovissa mål. Mer än en gång ha vi undrat, hvad Gud velat lära oss och andra genom denna kris, som nu öfvergår Kina. För min egen del har jag redan fått två lärdomar. Den ena kan uttryckas så: Bero helt af Herren! Den andra lärdomen tror jag består däri, att Gud vill hos mig mera utdana pilgrimssinnet. Huru lätt vill man icke "gräfva ner sig", i de förhållanden, som man börjar trifvas väl med. Man känner sig så hemma därmed och anser, att det bör fortgå så länge, men man glömmer måhända, att vårt hem är ej här nere, nej "ofvan skyn det är". Vi äro gäster och främlingar på vandring mot ett bättre hem.

Redan under de sista dagarne i Yuncheng, då vi samlats från alla stationerna med undantag af Tungchowfu och Honanstationerna, kände vi, huru mycket vi hade att bero af Gud. Hvarje dag hade vi gemensamma bönemöten, då vi bådo om Herrens ledning. Vi voro villiga att stanna kvar i Yuncheng, om Herren ville, emedan vi visste, att han var mäktig att äfven där bevara oss. Vi voro också villiga att resa, om det var Guds vilja, ty äfven på vägarne kunde han bevara. Vi ville bero helt af Herren. Och då Gud öppnade väg och vi kommit till Maotsin, blef det ånyo att spörja efter Guds ledning. Vi väntade en dag, och så lyfte sig molnstoden och ledde oss framåt. I själfva röfvaredistriktet ville Gud, att vi skulle stanna en dag, och vi stannade orörda af röfvarne, som sägas ha uppgått till ett antal af ett par hundra. Men då vi kommit endast 15 li utanför Honanfu och hade en eskort på 14 man samt voro i en trakt alldeles omöjlig för röfvarne, som vi trodde, då tillät Herren dessa röfvare att plundra och såra. Jag vet icke, om vi den stunden mindre än eljest litade på Herrens bevarande nåd, men omöjligt är det ej, och då fingo vi alla liksom bakläxa: Förliten eder icke uppå människor utan på Herren allena. O, att vi alla kunde lära det så, att vi aldrig glömde det.

Och huru ha vi icke blifvit påminda om att vi icke här hafva någon varaktig stad. Då vännerna från Shensi reste från sina stationer, trodde de, att de möjligen kunde få stanna kvar i Yuncheng, och då vi måste bryta upp från Yuncheng, troddes det, att vi män åtminstone skulle kunna kvarstanna i Honanfu och afvakta händelsernas gång. Men icke kunde vi anse oss där säkrare än i Yuncheng, då man midt på ljusa dagen strax utanför staden kunde plundra oss. Prefekten gjorde också allt för att få oss därifrån. — I Tientsin, dit vi reste efter 2 à 3 dagars uppehåll i Honanfu, tänkte vi möjligen kunna stanna några dagar för att sedan kanske i hyrdt hus i Shanghai få en tillflyktsort. Men C. I. M:s hus i Tientsin är alltför litet för att rymma ett 20-tal gäster, hvarför vi fingo bo på olika platser i staden, och hr Clarke gjorde allt för att påskynda vår afresa vare sig hem eller till Chefoo. — Nu ha vi fått bosätta oss i sanatoriet här, men det är mycket osäkert, om vi få bo kvar eller måste flytta till någon annan plats. Må denna tid mera rikta vår blick uppåt mot de eviga boningarna, och må vår umgängelse vara med Herren där, då tror jag, att *ett* Guds syfte med denna kris skall vinnas.

Vi ha också fått se prof på den kärlek och hjälpsamhet, som i grunden finnes hos utländingar här i Kina gent emot hvarandra. Riktigt rörande var att se, huru en fransk familj i Changtehfu både på aftonen, då vi kommo, och på morgonen, innan vi reste, sände ned matvaror till oss och särskildt till fru Blom, om hvars hälsotillstånd de gjorde sig noga underrättade. De voro katoliker till bekännelsen men ansågo sig äfven kunna bevisa oss främmande protestanter dessa prof på kärlek och deltagande. Och vid flera andra tillfällen, särskildt i Tientsin, fingo vi erfara många kärleksbevis, såsom att flera af oss fingo kläder och skor gratis. Må Herren löna dem alla, som i nödens tid ha hjälpt oss, och må dessa erfarenheter uppväcka vårt eget hjärta till kärlek och barmhärtighet.

* * *

Br. H. Linder skrifver bl. a.: Chefoo d. 5:e dec.

— — — I går e. m. ankom ett nytt sällskap af flyktingar från Shansi. Af dem ha vi fått veta, att tillståndet i Tai-yuenfu är mycket värre, än vi väntat. Den revolutionäre ledaren blir ofta förolämpad af sina soldater, som synas ha frigjort sig från nästan all disciplin. Hemliga sällskap börja mer och mer få talan. Boxareelement inträda alltmera i den revo-

lutionära armén, och tal om att döda utländingar och kristna börjar föras. I Tai-yuenfu utplundrades vid revolutionens utbrott skattkammaren och alla banker och affärshus af någon betydelse, hvarför staden är utan penningar. Landtborna våga icke komma till staden med sina ök, hvarför brist på lifsförnödenheter råder. Många af Kina-Inlandsmissionens missionärer äro kvar i Shansi, såvida de inte försökt sig på vägen öfver bergen österut från Chü-wu mot Tsechowfu, där en liten järnväg börjar. — Folket börjar nu, som väl är, att tröttna på revolutionen, då den inte kunnat uppfylla sina löften. — Hvilken nåd att vi äro frälsta från dessa faror och svårigheter. Må vi då kunna tjäna vår Herre af allt hjärta och med mera nit än någonsin!

* * *

Dagarne innan oroligheterna utbröto skrifver fröken Anna Janzon: På det andliga området har, Herren till pris, verket gått framåt. Jag kommer ihåg de små gossar, vi hade i skolan i Ishi; de äro nu män, och flera af dem ha satt som sitt lifsmål att tjäna Herren. En är i Tungchow och tjänar i evangelium; en annan har en tid varit lärare i Haichow, nu studerar han i högskolan i Shantung. I våras, då han reste förbi, träffade jag honom. Det var roligt att se honom. En tredje är i seminariet i Yuncheng; en fjärde är en trogen tjänare hos våra systrar i Hoyang. Herren välsigne vår unga skara!

Hvad vår flickskola här beträffar, så kunde man vid dess början i sanning säga, att det var "den ringa begynnelsens dag". Under vår första termin i Yongning hade vi blott fem elever. Förra terminen hade vi 43. Af de fem första äro två redan hemma hos Herren; den tredje är min snälla, rara Ching, som nu i två år hjälpt till med undervisningen. Hon är en skatt, ett verkligt stöd och en glädje på alla vis. I flera år har hon varit underhållen af en K. F. U. K:s söndagsskola. Säkert ha de bedit mycket för henne. Hennes syster, också en af mina första elever, är gift med en troende yngling i Yongning; den femte är ännu i skolan. Hon fick efter sin fosterfaders död lida mycken förföljelse för sin tros skull.

Personliga meddelanden.

Den 19 december föddes åt makarna Blom en flicka. Enligt telegrammet befunno sig moder och barn väl. Vi ha särskild anledning att tacka Herren för hans nådefulla hjälp under så pröfvande yttre omständigheter, och må vi bedja Herren att allt fortfarande bära och stärka dem.

Kina-missionsmöte

anordnas *Trettondagen* i *Betesda-kyrkan* med predikan kl. 11 f. m. och 6 e. m. af hemmavarande missionärer.

Missionssparbössorna

tömmas då vid mötet på e. m. Nya sparbössor utdelas.

ANMÄLAN.

Kina-Missionstidningen Sinims Land

anmäles härmed till prenumeration för år 1912.

I likhet med föregående år kommer tidningen att innehålla korta betraktelser, artiklar om missionen, meddelanden från vårt och andra missionsfält, teckningar af infödda kristna kinesers lif och verksamhet, bref från våra missionärer, illustrationer och berättelser, afsedda för *barn*. Vidare kommer den serie uppsatser, som skildrar *vår missions utveckling från början*, och som på grund af omständigheterna blef afbruten, att nästa år fortsättas till erinran af Herrens nådefulla ledning och hjälp samt till stärkande af vår tro och vårt tålamod i det verk, hån har anförtrott oss.

Med afseende på tidningens *yttre* bedja vi få fästa uppmärksamheten vid att *en tydligare stilsort kommer att användas*, hvarigenom vi hoppas, att äfven äldre missionsvänner eller personer med klena ögon utan svårighet skola kunna läsa vår tidning.

På samma gång vi uttala ett varmt tack till alla, som under de gångna åren så uppoffrande verkat för tidningens spridning och därigenom främjat missionen bland Kinas folk, bedja vi att för det år, som kommer, få vara inneslutna i edert kärleksfulla intresse och påräkna eder medverkan i och för tidningens ytterligare spridande. Genomgripande omskakningar försiggå i världen, särskildt i Kina, och vi kunna vänta att få gå emot tider med för missionen oändligt rika tillfällen, ja, vara förvissade om, att, hur utgången än blir, den skall lända till evangelii framgång. Mer än någonsin är det därför af vikt att taga kännedom om förhållandena samt att följa dem i bön och förbön. Ja, må vi ofta, då vi mötas i vår tidning, få anledning både till bön och tacksägelse och sålunda få nåd att alltmer helhjärtadt fortgå i Herrens tjänst!

"Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla, som hafva sin lust i dem." Ps. 111: 2.

Tidningen utgifves två gånger i månaden, den 1:e och den 15:e.

Om *5 exemplar* eller *därutöfver* rekvireras under *ett* korsband direkt från *expeditionen*, kostar tidningen endast 1 krona. Prenumerantsamlare erhålla äfven hvart 6:e exemplar gratis.

När *mindre än 5 ex.* önskas, bör prenumerationen ske på *posten*. Priset blir då pr exemplar, postarvodet inberäknadt, för helt år kr. 1: 35 och för halft år 75 öre.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen, postarvodet inberäknadt, kr. 2: 40.

Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.

Stockholm i december 1911.

Redaktionen.

Svenska Tryckeriaktiebolaget Stockholm, 1911.

N:r 2. Årg. 17 15 JAN. 1912 Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Icke ohörsam den himmelska synen. — Verksamheten på fältet. — Intryck och minnen från den kinesiska konferensen i Yuncheng, sept. 1911 II. — Meddelanden från Kina. — Från våra syskon i Chefoo. — Huru vi firade jul på Dufbo. — Hemvändande missionärer. — Hvem vill vara med? — Det bästa åt vår Gud. — Böneämnen. — Redovisningar.

Icke ohörsam den himmelska synen.*

... Om jag hade haft förmånen att tala till eder i dag, skulle det ha blifvit öfver orden i Apg. 26: 19: *"Därför blef jag icke ohörsam mot den himmelska synen"*. Till hvarje människa kommer någon gång i hennes lif en himmelsk syn. Hennes ovillkorliga plikt då är lydnad, och allt kan bero på den villighet, med hvilken hon lyder.

Jag hade velat belysa detta genom att hänvisa till Apg. 7 kap., där grundtonen ligger i dessa ord: "Härlighetens Gud syntes — — — och sade", d. v. s. där var en *syn*, åtföljd af en *röst*. Så är förhållandet i alla syner.

Här träder oss till mötes uppenbarelsen af Guds vilja och en därmed sammanhängande personlig kallelse. Åtta exempel följa på hvad vi skulle kunna kalla en syn i ord eller en syn, åtföljd af en röst.

1. Synen för Abraham med kallelse att öfvergifva allt.

2. Synen för Jakob med kallelse till en hel, inre förvandling.

3. Synen för Josef med kallelse till den ansvarsfulla posten vid konungens sida i ytterst kritiska tider.

4. Synen för Moses med kallelse till ett uppgifvande af alla egna intressen.

5. Synen för Josua med kallelse att lämna hela makten som befälhafvare och alla krigsplaner i handen på den oöfvervinnelige Fursten öfver Herrens här.

6. Synen för David med kallelse att afstå från älsklingsplanen att bygga ett hus åt Herren, äfven sedan denna plan hade vunnit profeten Nathans bifall, och att öfverlämna åt en annan att utföra den, fastän redan så stora förberedelser gjorts och så oerhörda summor samlats för företaget.

7. Synen för Salomo med kallelse att helt och hållet lita på en högre visdom trots den egna stora begåfningen.

Vi finna, att till hvar och en af dessa kom kallelsen att *förneka sig själf*. Abraham kallades att öfvergifva hem och anförvandter. Jakob vann ingen seger, förr än han upphörde med alla egna ansträngningar och blef villig att blifva en krympling. Josef kallades att förneka all mänsklig insikt och beräkningskonst för att kunna bestå i den stora krisen. Moses kallades att försaka Egyptens rikedomar, kunglig värdighet och en tron i denna värld. Josua kallades att uppgifva all berömmelse såsom anförare och att vidtaga sådana mått och steg, som skulle framkalla endast hån och förakt. David kallades att afstå från det, som han satt som sitt lifs högsta mål, och Salomo att frånsäga sig all egen visdom och allt beroende af någon annan än Gud.

Till detta ville jag foga Stefanus' exempel, hans, som kallades att göra det största offer, någon kan göra — att uppgifva själfva lifvet, att utbyta tjänandets välsignade gärning mot martyrskapets lidande och detta i själfva begynnelsen af sin lifsgärning.

Detta önskar jag gifva eder såsom mitt sista budskap, och i min Herres namn lämnar jag åt en annan att uttala det, under bön, att vi alla må kunna lära denna läxa.

Eder i Herren varmt tillgifne
A. T. Pierson.

* D:r Arthur T. Piersons afskedshälsning till missionärerna i Korea, skrifven i Seoul den 8 jan. 1910, då han på grund af sin försvagade hälsa nödgades återvända till Amerika.

Verksamheten på fältet.

Berättelserna om verksamheten på fältet under 3:e kvartalet hafva på grund af oroligheterna kommit senare än vanligt, men då de ha sitt särskilda intresse såsom gifvande en bild af tillståndet strax före stormen, vilja vi göra ett utdrag ur dem.

Från *Hancheng* skrifver br. Högman: I byn Siyuan, där en af de äldsta utstationerna är belägen, har den lilla församlingen råkat i inbördes osämja. Följden har blifvit bristande sammanhållning och tillbakagång i flera afseenden. Den platsen behöfver vår förbön.

Den gamle 72-årige "Gubben af Stål", Hsü, har hela sommaren hvarannan söndag gått till den $^1/_2$ sv. mil aflägsna utstationen Lingho för att där leda söndagsmötet. Hans son har gått en lika lång men mer backig väg till utstationen Y-chuang för att tjäna de troende där med sin gåfva. Det är mycket uppmuntrande, att de kristna börja hjälpa hvarandra på frivillighetens och det glada tjänandets väg utan något pekuniärt understöd från oss. Äfven andra hafva tjänat på samma sätt.

Efter bibelkursens slut i juli gingo 4 män till bergstrakterna n.-v. om Hancheng. Där hafva de under sommaren vandrat omkring bland de fattiga, långt från hvarandra bosatta inbyggarna, och utsått lifvets ord. Två af dessa män hafva haft staden Ichuan som arbetscentrum. Alla berätta de om, huru folket med allt större villighet lyssnar till ordet och köper skrifter. Vi hafva ock under de sista 10 månaderna i Hancheng- och Hoyangdistrikten kunnat sprida 23 helbiblar, 290 Nya testamenten, 4,250 evangeliedelar, 227 delar af gammaltestamentliga böcker, 2,354 kristliga flygskrifter samt 5,135 traktater till en sammanlagd försäljningssumma af 116,000 kash. Det är en stor glädje, att de flesta af dessa skrifter blifvit spridda i trakter, där evangelii fana

ännu icke planterats, och af män, som satt som sitt mål att förkunna *Jesus Kristus* och *korset*. Fulla af glädje hafva de ock varit, då de kommit åter från sina färder. "Fältlifvet" har tydligen härdat och och stärkt deras tro. Underbart har Herren hållit sin hand öfver dem, trots det att trakten vimlat af löst folk och röfvare.

I *Hoyang* har det varit mycket uppmuntrande att se den uppmärksamhet och stillhet, hvarmed det predikade ordet mottagits. Nästan alltid har det under gudstjänsterna varit fullt hus, äfven midt under sommarhettan.

I distriktet Peshui, den längst bort belägna domsagan i vårt distrikt, hafva under sommaren två kolportörer arbetat. Vid hemkomsten berättade de, att folket mottagit dem med stor välvilja. Många böcker spredos, och flera personer visade intresse i evangelium samt uttalade den önskan, att vi skulle upptaga regelbunden verksamhet i staden.

Från *Honan* skrifver Rikard Anderson, att han midt under sommarvärmen och i den brådaste tiden samlade en bibelklass på 12 deltagare, hvilka med största ifver forskade i Skrifterna.

Bland järnvägsarbetarna i distriktet ha ett par bröder verkat och rönt mycken uppmuntran. Gudstjänsterna hafva varit väl besökta, t. o. m. under den hetaste tiden.

"Christian Endeavour"-verksamheten* har under det första halfår, den bedrifvits, burit rik frukt. Enighet och samhörighet de troende emellan, talrikt besökta möten, ett fullare helgande af Herrens dag, ökade församlingsbidrag, införande af husandakt, regelbunden daglig bön och bibelläsning, ett personligt och aktivt arbete för själars frälsning samt en större villighet till syndabekännelse, öfvergifvande af hemlig synd jämte öfverlåtelse åt Herren äro några af dessa frukter.

Så långt ur berättelserna från fältet. Nu synes verksamheten vara afbruten för en tid. Nu ställes den på prof. Måtte våra kära trossyskon bestå i sållningens hetta! Vi bedja alla våra vänner att bära dem i trogen, uthållig och kämpande förbön.

E. F.

Intryck och minnen från den kinesiska konferensen i Yuncheng, sept. 1911.

Af *Carl F. Blom.*

II.

Det var en glädje att se gamla kända ansikten och höra bepröfvade infödda bröder tala om Herrens trofasthet, och hvad de i arbetet fått erfara af hans nåd och ledning. Från nästan hvarje plats framburos vittnesbörd om välsignelse i arbetet, större villighet att höra evangelium, framgång i bokspridningen m. m.

I Hancheng underhåller församlingen en evangelist och bidrager till utstationsverksamheten. En gammal man, som ej orkar göra något annat, *går* omkring från plats till plats och samlar de troende till mötena. En annan, jag tror i Hoyang, kommer regelbundet till kvinnornas gästrum och sitter där för att hjälpa kvinnorna i deras sträfvan att lära sig känna igen och förstå de många konstiga skrifteckenen. På denna plats betalar församlingen hyran för gatukapellet, och de troende taga med glädje del i predikan.

Det otillräckligt besatta Tungchow-distriktet har lidit af sjuklighet hos arbetarna, men icke desto mindre ha marknadspredikningar hållits på flera platser. Synnerligen uppmuntrande är det på den nya utstationen Pucheng, öppnad blott för ett par år sedan, där nu ett lofvande arbete utvecklats.

Det stora område, som styres af Shanchow, är tyvärr utan annan ordnad verksamhet än bokspridning från Chiehchow, Mienchih och Yungning, om man undantager det lilla hörn, som nås från utstationen i Tungkwan. En delegerad därifrån, hörande till Yungning församling, berättade, huru inträde för evangelium beredts i många hem genom trons bön för sjuka. Det ser nästan ut, som om Herren på ett särskildt sätt bekände sig till dessa enfaldiga trosmänniskor, hvilkas brist på kunskap ersättes af kraft..

Församlingen i Yungning lider af bristen på ledare, men Herren välsignar bysammankomsterna och särskildt den nyligen bildade föreningen "Christian Endeavour". Från Honanfu berättades, att på platser, där förr larmtrumman slogs, om en predikant kom dit, och där folket samlades att drifva "den andragradiga djäfvulen" från trakten, sätta de nu ut bord och stol åt kolportören, bjuda på té och köpa hans böcker. I en liten by, dit han ledts mot sin vilja eller åtminstone mot sin beräkning, köpte folket hela hans bokförråd på en liten stund och sade sedan till honom, att han borde haft större lager, när han kom med så goda varor. I de nyöppnade distrikten söderut var intresset lifligt, under det de äldre grenarna liksom svalnat. En man, som går omkring och säljer bönstärkelse, för med sig en liten bok, ur hvilken han föreläser för dem, som vilja höra på, medan han väntar på kunder. Järnvägsbyggandet har beredt särskilda tillfällen för arbete i Sinan, och tillgängligheten har ökats genom den hjälp, de många i arbetet skadade fått på missionsstationen. På en marknad samlades omkring 800 personer att höra om Jesu lidande för syndare, och många gräto, när predikanten talade om hans död. Naturligtvis köptes många böcker efter detta. Församlingen i Mienchih hade erhållit hjälp och välsignelse genom den sjukdom, som hindrade syskonen Anderson att fortsätta sin resa, när de kommit dit i våras, och som sedan hållit dem mer eller mindre bundna vid platsen hela sommaren. "Christian Endeavour-föreningen" hade ej blott gifvit de troende tillfälle att taga del i arbetet utan hade gifvit dem kärlek till verksamheten och till hvarandra, så att de nu "hade stormöte hvar söndag".

Från Ishih berättades, att de troende bildat ett predikoförbund och samlades till de stora marknaderna, männen för att predika för män och kvinnorna

*) En kristlig ungdomsförening med medlemmar öfver hela världen, hvars uppgift är att med *ifver* söka utbreda Kristi rike.

för kvinnor. Om söndagarna brukade de också gå ut till byar, där inga kristna funnos, och predika där. Vid marknadspredikan hjälpte församlingskassan till med 20 kash per dag för hvarje predikant — ungefär 5 öre — och resten bekostade hvar och en frivilligt. Herren hade ej blott öppnat predikandets dörr utan äfven hörandets och läsandets.

Puchowförsamlingen samlar medel till kapellbyggnad och hoppas nu med det från Sverige mottagna bidraget kunna få större och lämpligare gudstjänstlokal. Ett halft dussin predikanter underhållas vissa tider af församlingen för att gå omkring till teatrar och marknader. Opieasylarbetet har varit fruktbärande. I Chiehchow (Haichow) bidrager församlingen något till maten för de frivilliga tältpredikanterna samt har anskaffat ett litet tält, lämpligt att föras omkring till de mindre marknaderna i distriktet. Flera än förr kunna och vilja predika, men ett svaghetstecken är, att under den bråda tiden så få hålla söndagen i helgd. Den lifskraftigaste verksamheten är omkring den nyvalde äldste, som samlar de sina och alla intresserade på trakten i sitt hem och lägger ned tid, krafter och kärlek i arbetet på att föra dem in på och framåt på vägen till lifvet.

I Ruicheng fortgår arbetet under stor svaghet, men församlingen sänder dock ut predikanter då och då samt hoppas snart få eget hus i staden, där de oförhindradt kunna samlas.

Yuncheng liknades under konferensen vid stammen till ett träd, "och den bär ju aldrig mycket frukt". Arbetet lider af bristande företagsamhet hos platsens troende, hvilka vänta att få allting gjordt åt sig. Liksom på många andra ställen har arbetet bland kvinnor större fart än bland männen, men en glädjande företeelse är, att så många studerande bevista söndagsgudstjänsterna.

Under diskussionen och vid bönemötena liksom vid afgifvandet af rapporterna fälldes många kärnuttryck. Se här några: "Låtom oss ej blott vänta på tillfällen utan söka dem och bereda oss dem!" "Att prisas är en bland de farligaste stötestenarna på en kristens väg." "Det är ibland den yppigaste växtligheten, som de farligaste ormarna finnas; så är ock framgången fullast af faror för de troende." "Bartimeus var blind, men han hade öron, och dem använde han att urskilja Herrens röst." "En fattig, olärd kvinna med en odugling till man, som till och med rifvit husen och sålt virket, gjorde mer för evangelium under två års tid genom sin hängifvenhet och trohet än jag under tjugu år såsom kristen, jag som i många år varit diakon och har alla mina boningsrum i godt stånd. Hon vore värd att göras till diakon, ty hon tjänar Gud."

Ett drag i denna konferens, som jag ej kan förbigå, var det jämförelsevis stora antalet nya ombud, däribland flera till åren unga. Detta tyder på, att den kinesiska församlingen börjar själf vilja tänka för sig samt inser nyttan af att unga krafter komma med. Konferenserna ha en stor uppgift att bilda dessa till ledare, som en gång kunna taga vid, där vi sluta.

Jag tackar Gud för konferensen, äfven om den hade sina brister, både hvad ledning och deltagande beträffar. Jag tror, att den var ett steg framåt och genom Guds nåd gaf ny ansats till framåtgående såväl i kristligt lif som i verksamhet för Gud.

Meddelanden från Kina.

Missionär Linder skrifver den 11 dec.: I Taienfu, Shansis hufvudstad, är den inflytelserika befolkningen trött på revolutionen. Staden har också under rebellernas regemente blifvit ruinerad. Alla större affärshus äro brända. I afton vänta vi flyktingar från Shansi hit till Chefoo.

I Honan finnas många missionärer kvar utefter järnvägen, men ministrar och konsuler vilja nu ha sina landsmän ned till kusten.

Ett par dar senare skrifves: 15,000 rebeller lära finnas dolda rundt omkring Peking. Regeringen skall ha anmodat legationerna att dra sig ifrån Peking. Här i Shantung är allt lugnt.

*

I bref af den 13 dec. skrifver missionär Blom: Från fältet ha ingått bref, att allt där var lugnt, emedan en mängd upprorsledare dödats. Soldaterna planerade dock myteri, och de upproriske både norrifrån och söderifrån närmade sig, så att sammandrabbning syntes förestå. Herren bevare de våra!

Från våra syskon i Chefoo.

De af våra syskon, som på C. I. M:s hem i Chefoo funnit en tillflyktsort, ha där rönt en synnerlig välvilja. Men missionär Linder skrifver, att som nya flyktingar alltjämt anlände, och utrymmet kunde behöfvas för C. I. M:s egna missionärer, vore det föga troligt, att de finge stanna. Ett C. I. M. tillhörigt hus, beläget 10 li från stationen, men alldeles omöbleradt, hade i så fall erbjudits de svenska missionärerna. Alla voro friska, men det var bra kallt, och somliga ledo mycket af kölden. Flertalet af dem, som hade för afsikt att stanna, hade träffat uppgörelse med kinesiska lärare och studerade flitigt det kinesiska språket. Missionär Linder begagnade själf förmiddagarna att på C. I. M:s sjukhus studera medicinsk behandling. Dagligen samlades f. ö. alla de svenska syskonen till bönemöte för fältet och för missionen i dess helhet. "Det känns så godt", skrifver broder L., "att få gå och säga allt åt Jesus."

Huru vi firade jul på Dufbo.

Det var många, som med särskild glädje blickade fram mot julens högtid detta år:

Föräldrar, som gladdes att efter flerårig skilsmässa få vara tillsammans med sina barn på denna

barnens fest; barn, som delade sina föräldrars känslor, och så till sist — de barnlösa och föräldralösa, som med hela sin varelse gingo upp i den allmänna glädjen.

Det var så mycket hemlighetsmakeri i julveckan! Paket kommo, paket slogos in. Man kom alltid olägligt någonstädes. Lacklukt förnams litet hvarstans. Man sprang om hvarann. Alla hade så brådtom. Och så kom ändtligen julmiddagen. Alla inbjudna till "Barnens hem" för att "doppa i grytan" i köket. Vi voro 42 personer, och af dessa doppade de 40! Kl. 5 drucko vi kaffe på Missionshemmet, hvarefter vi ånyo begåfvo oss till Barnens hem, där strålande julgran väntade oss. Här samlades vi till gemensam sång. Bibelläsning och bön kring julens stora glädjeämne — Jesus.

"Och vore ej det barnet född,
Förtappadt blefve då allt kött.
Nu frälsning bjuds åt alla."

Men trots allvaret, trots stämningen förmärktes dock en viss oro hos några af det unga släktet. Och ej underligt! Där, inne i förmaket, stå ju julklappskorgarna, och — se där — "julgubben" med sin röda mössa och sitt hvita skägg, tittar in genom dörren.

Han har gåfvor i sin famn, och snart får han medhjälpare, som läsa upp namnen på alla och enhvar. Under ett par timmars tid blir det nu ett allmänt paketupptagande, beskådande och beundrande. Dockor och trumpeter, strumpor och hästar, böcker och klädespersedlar — släkt och vänner hade gjort allt för att glädja oss alla — och de lyckades! Vi äldre gladdes med våra barn, och de hade nog aldrig haft så glad och lycklig jul.

Sedan samlades vi ånyo i köket, där lutfisken och gröten väntade oss. Och snart bredde julnatten sitt lugn öfver oss alla. Kl. 7 voro de flesta af oss i Dufbo lilla kyrka för att fira julotta. Det var så högtidligt att få gå med sina barn till en svensk julotta. I Kina längta vi efter den högtidsstunden.

Och nu är julen snart all. Gud har gifvit oss hälsa och mycken glädje. Honom gifva vi äran, men alla kära vänner, som bidragit att gifva oss och de våra förökad julglädje, bringa vi på detta sätt vårt hjärtliga tack.

Aug. Berg.

Hemvändande missionärer.

Enligt underrättelse från Chefoo komma missionär *V. Wester* samt systrarna *Maria Pettersson* och *Agnes Forssberg* att resa hem öfver Sibirien, medan missionär *N. Högman* och systrarna *Anna Janzon, Frida Prytz, Anna Eriksson, Ida Andersson* och *Maria Nylin* resa sjöledes. Möjligen kunde de taga en ångbåt, som afgick den 5 januari. Äfven syster *Olga Ahlman* lär vara att hemförvänta. Men hvilken väg hon reser, är ej nämndt.

Hvem vill vara med?

Alltsedan de 120 lärjungarna samlades i det öfre rummet i Jerusalem för att förbida Fadrens löfte, har missionen varit uppburen af *bön* . . . Livingstone gick in i hvilan, gick att erhålla sin lön, under det han böjde sina knän i bön. Och vi kunna icke nämna namnet på en enda stor missionär, som icke tillika varit en verklig *bedjare*. Hur skulle vi också kunna förklara det tålamod och den takt, den vislighet och kärlek, den oemotståndliga makt, med hvilken de utfört sitt arbete, om icke som en frukt af bönen? Men den missionär, som efter slutadt dagsarbete var alltför trött att säga mer än detta: "O, Gud, hör *mina bedjande vänner!*" han är en af de många, hvilkas förmåga att gå framåt till stor del beror på *deras* böner, som befinna sig i hemlandet. "Jag brukar ofta önska", skref läkaremissionären Elmslie i Kaschmir, "*att jag därhemma hade ett halft dussin gamla älskande, trofasta, ensamma gummor, som både för mig och mitt arbete.*" Och åter och åter kunna vi spåra välsignelse och uppmuntran i missionsarbetet eller räddning ur någon öfverhängande fara genom direkta böner i tron, som alldeles samma tid uppsändts i hemlandet . . . Erfarenheten bekräftar till fullo rättmätigheten af ett uttalande sådant som följande af en missionär i Japan vid sammanträffande med vänner i London: "Det är själar i Japan, som I och jag tillsammans hafva kämpat för och vunnit".

Det bästa åt vår Gud!

För våra små missionsvänner.

En kvinnlig missionär, som länge varit i Indien, berättade en dag vid ett möte i sitt hemland följande:

Vid stranden av en flod såg jag en hindukvinna sitta med en liten gosse och en liten flicka bredvid sig. Van vid att detta lands kvinnor ofta kunna sitta försjunkna timtals i begrundan, fäste jag mig icke mycket vid vad jag sett.

Efter några timmar for jag åter samma väg och varsnade då genast, att hon endast hade sin lilla flicka hos sig.

"Var är din gosse?" frågade jag.

"Honom har jag kastat i floden", ljöd det fasansfulla svaret. "Jag har offrat honom åt Kali."

Kali är en av hinduerna mycket fruktad gudinna, som vanligen framställes under den vederstyggligaste bild, försedd med tio armar.

Jag blev mycket både förfärad och överraskad. I Indien räknas en gosse som familjens största skatt, medan en liten flicka icke anses ha något värde. Varav kom det sig då, att denna hindukvinna, om hon ansåg sig böra offra något av sina barn, offrat just sin son?

På min fråga reste sig kvinnan och svarade med stolthet ehuru med en röst, som förrådde ett krossat hjärta:

"Kan jag väl bjuda min gud annat än *det bästa?*" —

Missionären, som berättade denna tilldragelse, hade mycket bett Gud välsigna det möte, hon höll. Och just nämnda lilla berättelse blev av Gud begagnad.

Bland åhörarna befann sig en lantbrukare, som haft för vana att varje år vid skördefesten frambära åt Gud två stora sädesskylar. Men skörden hade detta år varit dålig, och han hade till nästkommande skördefest valt ut två riktigt magra och tunna skylar. Sedan han hört om den hedniska kvinnan, som i sin okunnighet och sitt mörker ändock offrat det bästa, hon hade, åt sin gud, blygdes han och valde ut de bäst matade skylar, han kunde få tag i.

En annan lantbrukare, som drev stor handel med grisar, och som ur var kull brukat giva en liten "Petter" till missionen, blygdes vid tanken på, hur han ständigt valt den magraste och ynkligaste, och gav från denna tid alltid den vackraste och fetaste.

En ung flicka, som tillhörde en bibelförening, hade alltid sparat att läsa i sin Bibel till aftonen, då hon var så sömnig, att hon knappt kunde hålla upp ögonen. Vid berättelsen om hindukvinnan slog henne som en blixt den tanken: "Jag har givit den sämsta delen av min tid åt Gud". Från denna dag valde hon för studiet av sin Bibel morgonen, då hennes sinne och tankegång var klarast, och nu blev Bibeln för henne som en ny bok. Nu fick hon en oändligt rik välsignelse av sin läsning.

Också en ung man blev djupt gripen av missionärens berättelse. Han hade ända från barndomen varit, vad man kan kalla, from, och det hade varit hans fasta föresats att en gång i framtiden ställa sig till Guds tjänst. Först ville han dock njuta av vad denna värld har att bjuda på samt skaffa sig själv ett ärat namn. Nu ringde den frågan åter och åter i hans öra: "Kan jag bjuda min Gud annat än det *bästa?*" Det uppstod en strid inom honom. Och den striden slutade så, att han sade till Gud: "Herre här är jag. Sänd mig, vart du vill!" Och Gud svarade med att kalla honom som sitt vittne ut till det mörka Brasilien. Därute offrar han nu åt Gud det *bästa*, han har: sin ungdom, sina gåvor, sina kunskaper, sitt liv. Allt detta har han ställt till sin Guds förfogande för att få undervisa arma människor, lika förblindade som den ovan omtalade hindukvinnan, om Honom, som kommit i världen att frälsa syndare och giva åt de förlorade evigt liv.

Du lilla gosse och flicka, som läser detta, vad har *du* att giva Honom, som utgivit sitt bästa, sin enfödde Son, för din skull? Vill du giva din Gud blott sådant, som du själv anser vara av föga värde, som du utan saknad kan vara av med, eller vill du säga som konung David: "Jag vill icke offra åt Herren min Gud sådant, som icke kostar mig något".

Vill du giva åt Gud ditt bästa — *dig själv*?

Böneämnen:

De syskon, som f. n. befinna sig på hemresa liksom de, som stanna därute, att Herren i allt må ordna för dem.

Särskildt anhålles om förbön för *makarna Blom.* Angående sin hustru skrifver br Blom från Shanghai den 13 dec.:

"Min hustrus sår läkas, men faran är den inre skadan. Om ett par månader borde det kunna afgöras, om hemresa blir nödvändig. Hon sofver oroligt."

Och om sig själf tillägger han: "D:r Jackson har undersökt mina öron. Jag håller på att bli döf, men kanske kan detta afvändas genom behandling."

Må våra älskade syskon mer än någonsin förnimma, att Herren har *fridens* tankar med dem och icke *bedröfvelsens.* Guds högra hand kan *allt* förvandla.

*

Må vi äfven bedja för *de infödda kristna.*

Dessa ha plötsligt förlorat det stöd, de haft i missionärerna. Må vi bedja för *evangelisterna, lärarna* och *bibelkvinnorna,* att de såsom aldrig förr i Gud själf må hafva sitt stöd, sitt allt, och att de riktigt må kunna vårda den lilla hjorden, som blifvit dem anförtrodd. — Må vi bedja för *församlingsmedlemmarna,* att de förblifva i Jesus, hålla tillsammans och vandra evangelium värdigt. — Må vi bedja för *seminarieeleverna* samt de *barn,* hvilka gått i missionens nu upplösta skolor, att icke den onde får plocka bort den i deras hjärtan utsådda, goda säden! — Må vi bedja för de *tjänare,* hvilka haft anställning hos missionärerna och nu så plötsligt förlorat sina platser samt kanske nödgats återvända till hedniska hem!

*

Må vi bedja, att *missionens hus* och *missionärernas egendom* under denna orons och laglöshetens tid må bevaras!

*

Må vi ock bedja Herren *hugsvala* dem af våra syskon i Amerikanska Alliansmissionen, som vid röfvarnas anfall i Sianfu förlorat kära anhöriga!

Redovisning

för till Barnens Hem influtna gåfvor under dec. månad.

50 kr. af J. v. H., Sthlm; 10 kr. af O. v. F., Sthlm; 10 kr. af H. D., Vänersborg; 7: 05 kr. från sparbössan i Missionshemmet.

En lysduk af I. S., Landskrona, gm Ch. H.; en gongong af T. S., Sthlm; en större, inramad tafla af hr S., Stora Mellösa; 6 par lakan af S. R, Sthlm; musiken till Uppåt samt 20 st. sångböckor af K. F., Sthlm; 2 par vaser och en glasskål, en kudde, ett stort pepparkaksmått (en bock), en stor krukväxt, pressade ormbunkar i glasburk samt 6 st. böcker, näml. 1) Sankey's sånger, 2) Consecrated melodies, arranged by Wichern & Macgill, 3) Hymns of consecration and faith by Mountain, 4) Sångstycken af Josephson,

5) Folkskolans sångbok af Fr. Sandberg samt 6) Guide to the British Museum, allt af M. S., Sthlm; 1 duss. handdukar af A. P., Bärsta, Hackvad; 1 serveringsbordduk af H. L., Sthlm; en nickelbricka af R. B., Jönköping, gm A. B.; en broderad duk af A. B., Göteborg, gm fru E., Gbg; en korgstol af M. N., Djursholm; en grön bordduk af boj af E. B., Sthlm; en stor gongong af H. och M. P., Sthlm; en gås af A. S., Nynäs; tvål och skocrême från tekniska fabriken Linnea, Sthlm.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under december månad 1911.

N:o		Kr.	Ö.
1262.	Kollekt i Hansjö gm A. J., Rottnesund	9:	69
1263.	D:o i Helserud gm C. M. O., Sunne	9:	32
1264.	D:o i Sunne gm d:o	39:	—
1265.	D:o i Norra Borgeby gm J. D., Sunne	4:	—
1266.	D:o i Södra Borgeby gm J. N., Pålsbo, Sunne	4:	81
1267.	L. B., Tornhult, Sunne	47:	33
1268.	Kollekt i Kungsbacken gm O. O., Östmark	8:	23
1269.	L. P., Torsby	5:	—
1270.	Kollekt i Östra Emtervik gm J. O.	26:	51
1271.	D:o i Karlstad gm J. W.	22:	03
1272.	J. af S., Vänersborg, till missionärernas hemresor	50:	—
1273.	Ölstads missionskrets af Risinge mfg gm K. O. A., Finspong	25:	—
1274.	En kärlekens offergåfva från M. T.	50:	—
1275.	Kollekt i Köping, till missionärernas hemresor, gm A. H.	31:	—
1276.	A. H., Köping, rab. på H. S. Ö.	1:	69
1277.	A. P., Bärsta, Hackvad	25:	—
1278.	Sparbössemedel från Kristinehamns bönekrets gm A. A.	20:	—
1279.	»Ett tackoffer till Herren» gm d:o	10:	—
1280.	A. A., Kristinehamn, rab. på H. S. Ö.	3:	44
1281.	Insamling vid bönestund i Arboga gm T. E. S.	16:	53
1282.	D:o i Bäcktorp, Fellingsbro, gm S. A. P.	8:	28
1283.	D:o i Hörsta gm A. E.	20:	88
1284.	D:o i Bethania gm O. L., Kumla	4:	20
1285.	D:o i Säbylund gm E. A., Kumla	7:	—
1286.	Kollekt i Tranås missionshus gm D.B.	8:	10
1287.	D:o i Sundbybergs kyrka gm S.	8:	26
1288.	»Tackoffer»	50:	—
1289.	C. H., Landskrona	8:	—
1290.	E. B., Lund gm C. H., Landskrona	2:	—
1291.	Skolbarnen i Gamleby folkskola gm P. T.	3:	—
1292.	Sparbössemedel från Stadsmissionens barnhem	10:	—
1293.	A. D. gm O. H., Göteborg	100:	—
1294.	E. D. gm d:o	50:	—
1295.	S. gm d.o	10:	—
1296.	M. gm d:o	5:	—
1297.	E. S. gm d:o	2:	—
1298.	C. E., Sthlm	15:	—
1299.	Kollekt i Gultebo gm A. A., Skärmarbo	20:	28
1300.	D:o i Lotorp gm A., Finspong	3:	25
1301.	Från förevisning i Lotorp gm d:o	9:	25
1302.	D:o i Sandudden gm L., Finspong	12:	—
1303.	D:o i Risinge missionshus gm K. O. A.	10:	—
1304.	S. L.	100:	—
1307.	Missionsvänner i Ljungby gm K. A., Åker	25:	—
1308.	D:o i Åker gm d:o	75:	—
1309.	Nömmeholms mfg gm F. K., Broaryd, Eksjö	50:	—
	Transport	1,025:	08

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	1,025:	08
1310.	Bjurbäcks missionsförsamling gm L. F. H.	15:	—
1311.	M. L., rab. på H. S. Ö.	4:	69
1312.	»Herrens del» från M. L.	22:	50
1313.	K., Göteborg	10:	—
1314.	Försäljningen för S. M. K. den 7 dec., Sthlm	1,853:	26
1315.	Sparbössemedel från skolbarn i Långåsa gm M. L.	40:	—
1316.	C. A., Vadstena, rab. på H. S. Ö.	7:	19
1317.	K. W., Tumba	10:	25
1318.	L. H. L., Visby, rab. på H. S. Ö.	1:	88
1322.	Insamling vid Kina-möte i Umeå, till hjälp för flyktingarne, gm A. B.	48:	—
1323.	Sparbössemedel gm d:o	8:	25
1324.	A. B., Umeå, rab. på H. S. Ö.	4:	69
1325.	»Den 7 december» gm S. S.	500:	—
1326.	n. t. n. 1 Kor. 15: 57, 58	120:	—
1328.	Onämnd gm K. G. K., Sundsvall	10:	—
1330.	G. S., Lidköping, öfverbet. på H. S. Ö.	10:	94
1336.	J. S., till M. Ringbergs underhåll	50:	—
1337.	Från en missionsvän gm F. G. D., Eliselund, Götened	10:	—
1338.	M. M., Håkansta, Hall Marby, gm A. O.	100:	—
1339.	M. M., Örsta, Norderö, gm d:o	5:	—
1340.	K. L., Werkö, Norderö, gm d:o	5:	—
1342.	E. B., Gunnarskog, Flisby, rab. på H. S. Ö.	4:	—
1343.	H. B. gm K. E. B., Göteborg	1:	—
1344.	E. O. gm d:o	5:	—
1345.	C. A. gm d o	10:	—
1346.	B. R. gm d:o	2:	50
1347.	H. W. gm d:o	5:	—
1348.	P. G. gm d:o	10:	—
1349.	H. F., Kumla, öfverbet. på H. S. Ö.	—:	63
1350.	E. J., Kumla, gm H. F., Kumla	5:	—
1351.	S. A., Brodderud, Mariestad	31:	12
1352.	L. J. W. gm K. E. B., Göteborg	100:	—
1353.	F. B., Sthlm	22:	19
1356.	A. gm L. H., Norrköping	50:	—
1357.	»En liten skärf i Jesu namn»	100:	—
1363.	Rudu ungdomsförening, för de nödställda missionärerna, gm O. E., Vånga	75:	—
1364.	Vallberga syförening gm F. S.	60:	—
1365.	C. N. H., Viken, öfverbet. på H. S. Ö.	1:	56
1366.	Insaml. under 1911 i Klöfverdala missionshus gm J. L.	18:	60
1367.	A. K., Sthlm	1:	—
1368.	A—a	35:	—
1369.	»Till missionärernas hemresor». Ps. 50: 15	10:	—
1370.	E. B., Sthlm, till Anna Janzons hemresa	644:	96
1371.	Sparbössepenningar från Vaxholm gm T. R., Vaxholm	15:	—
1372.	Säby arbetsförening gm E. O., Tranås	40:	—
1373.	A. K., Björkeryd, Hvetlanda, rab. på H. S. Ö.	5:	63
1374.	S. J., Rökinge gård, Vreta Kloster	125:	—
1375.	M. E., Västerås, rab. på H. S. Ö.	1:	88
1376.	Kollekt i Baggetorp gm H. H.	3:	—
1377.	E. G., Skärsta, Sollefteå, rab. på H. S. Ö.	—:	94
1378.	Missionskretsarna inom Förbundet mellan Sveriges K. F. U. M., till E. O. Beinhoffs underhåll gm P. W.	338:	87
1379.	D:o till E. O. Beinhoffs hemresa gm d:o	22:	—
1380.	M. O. gm L. H., Norrköping	5:	—
1381.	Mölnlycke missionsvänner gm H. Z.	10:	—
1382.	Kollekt vid konferensen d. $^{24}/_{11}$ i Malmö gm P. E. D.	57:	84
1383.	Ur Marias sparbössa gm S. L., Ystad	15:	—
1384.	S. L., Ystad, rab. på H. S. Ö.	3:	13
	Transport	5,697:	58

N:o		Kr. Ö.
	Transport	5,697: 58
1385.	Tärby mfg gm A. L., Boarp, Fristad	50: —
1386.	S., Guldsmedshyttan, resebidrag	20: —
1387.	C. & H. V., Jönköping	20: —
1388.	S., Hvilan, gm A. H.	5: 50
1389.	Kollekt i Svartorp gm S. H.	15: —
1390.	D:o i Järsnäs kyrka gm A. H.	38: 31
1391.	Missionsmedel gm M. S., Mora	75: —
1392.	För »missionsäpplen» gm K. B., Tranås	26: —
1396.	Ur missionsaskar vid Värna folkskola gm O. Å.	21: 68
1397.	Fyllnad af O. Å., Askeby	8: 32
1398.	»Ett lof- och jubeloffer	3,000: —
1400.	G. gm A. O., Öhrviken, Skellefteå	1: —
1401.	Öhrvikens syförening gm d:o	16: 50
1402.	»Ett löfte åt Herren» af A. gm d:o	4: —
1403.	Onämnd, Karlskrona	30: —
1405.	Bönekretsen i Norrköping gm K. S.	23: 50
1406.	K. S., Norrköping	18: 13
1407.	H. B., Sirbo, Åtorp	2: 65
1408.	Holsby mfg gm A. J., Solhem, Holsby brunn	30: —
1409.	Från en arbetsförening i Östra Korsberga gm K. A. K.	50: —
1410.	»Ett löfte till Herren» gm E. B.	80: —
1411.	I. von H., Sthlm	100: —
1412.	H. P. gm K. E. B., Göteborg	4: —
1413.	K. E. B, Göteborg, rab. på H. S. Ö.	2: 94
1414.	G. E. A., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	100: —
1415.	H. & O. K., Lund, »Blanka pengar och 1-öringar i Jesu välsignade namn»	5: —
1416.	Missionsföreningen i Odensvi gm E. B.	25: —
1417.	M. B., Barkeryd, gm A. B.	10: —
1418.	Kollekt å K. F. U. M., Malmö, gm E. S.	8: —
1419.	K. F., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	50: —
1420.	M. Ö., Sthlm, till missionärernas reseomkostnader	1,000: —
1421.	C. E., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	50: —
1422.	J. L., Sthlm, till d:o	50: —
1423.	A. B., Sthlm, till d:o	30: —
1424.	M. R., Växiö	40: —
1425.	Husqvarna kristliga ungdomsförening gm S. M.	50: —
1426.	Ur syföreningens i Göteborg sparbössa gm M. E.	23: 57
1428.	O. M., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll gm G. E. P.	10: —
1429.	Daggryningen i K. M. A., till F. Prytz' underhåll, gm R. L.	600: —
1430.	S. J., Maramö, Värnamo	10: —
1431.	Styrestads mfg gm T. A.	75: —
1432.	»Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet»	20: —
1434.	N. W., Malmö, gm J. S.	2: 50
1435.	P. P., Malmö, gm d:o	10: —
1436.	A. Malmö, gm d:o	7: —
1437.	A. T., Sthlm	5: —
1438.	Gal. 6: 10	25: —
1439.	M. H, Borgsjö, Erikslund, gm K. G. K, Sundsvall	50: —
1440.	De ungas förbund. Murjek, gm K. N.	10: —
1441.	Sparbössemedel från Fullösa söndagsskola gm F. J.	5: —
1442.	M. & P. E., Göteborg	20: —
1443.	S. E. gm A. B.	5: —
1444.	G. L., Örebro	100: —
1445.	A. J., Göteborg, gm K. E. B.	1: 50
1447.	Missionsaskemedel från Tranås och omnejd gm K. B.	141: 61
1448.	Tackoffer från A. G., Emmaboda	15: —
1449.	»Af Herrens»	11: —
1450.	»Till missionärernas resor»	5: —
	Transport	11,910: 29

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	11,910: 29	
1451.	K. S., Norrköping	2: 25	
1453.	Offerfest i Månstorps missionshus gm G. P., Äskekärr	100: —	
1454.	J. O. S. L., Eklunda, Jula	5: —	
1455.	Resebidrag af ungdomsföreningen i Kärret gm A. P.	12: —	
1456.	Sventorps mfg gm C. W. J., Igelstorp	5: —	
1457.	W. G., Tibro	5: —	
1458.	Kollekt af söndagsskolbarnen i Immanuelskyrkan, Sköfde, gm G. B.	5: —	
1459.	N. O., Husqvarna, rab. på H. S. Ö.	1: 56	12,046: 10

Särskilda ändamål:

1261.	P. E. W., Sthlm, till Chang Hsiohai's underhåll	40: —	
1305.	I. B., Forssa, Katrineholm, till hemmet för missionärernas barn	5: —	
1306.	Från Åker »I st. för blommor på vår saknade Josef Holmgrens graf», till d:o, gm K. A.	25: —	
1319.	Från vänner i Malmö, till Liu Huai Foh's underhåll, gm E. T.	50: —	
1320.	I. & Y. M., Sthlm, till hemmet för missionärernas barn	5: —	
1321.	D. & R. B., Dufbo, till möbleringen af d:o	200: —	
1327.	Söndagsskolbarnen i Fridhem, Älgarås, till hemmet för missionärernas barn, gm H. I.	4: 74	
1329.	Onämnd, Uppsala, till d:o	10: —	
1331.	R. L., Sthlm, till möbleringen af hemmet för mission. barn	54: —	
1332.	Fru O., Sthlm, till d:o	25: —	
1333.	S. S., Sthlm, till d:o	300: —	
1334.	O. P., Vreta, till hemmet för missionärernas barn	5: —	
1335.	F. J., Stärte, till d:o	1: —	
1341.	Erstorps ungdomsförening, till Feng Shi-tsuin's underhåll, gm A. L.	100: —	
1354.	Tackoffer från onämnd, till J. Olson, för anskaffande af traktater och evangeliedelar till gratisutdelning	20: —	
1355.	Onämnd till hemmet för missionärernas barn	100: —	
1358.	Från små vänner i Näfvelsjö, till d:o, gm M. W., Öxnered	10: —	
1359.	P., Öxnered, till d:o gm d:o	5: —	
1360.	L. P., till d:o gm d:o	2: —	
1361.	M. W., till d:o gm d:o	5: —	
1362.	Några vänner i Herren, till Ma-ta-sao's underhåll, gm H. S.	100: —	
1393.	M. K. till Chia's underhåll	70: —	
1394.	C. J., Kalmar, till hemmet för missionärernas barn gm M. K.	10: —	
1395.	S. F., till d:o gm d:o	1: —	
1399.	»Ett lof- och jubeloffer» till d:o	1,000: —	
1404.	O. K., Lund, till d:o	10: —	
1427.	Ur sparbössan från syföreningen n:o 2, Sthlm, till d:o, gm M. B.	26: 35	
1433.	S. G., Bodanäs, till d:o, gm J. H., Bodanäs, Nässjö	25: —	
1446.	K. F. U. M:s ynglingaafdelning, Göteborg, till Han fu-ho's underhåll, gm K. E. B.	50: —	
1452.	Betlehemskyrkans barnmissionsförening, till fyra gossars underhåll, gm L. H., Sthlm	200: —	2,459: 09
	Summa under dec. månad kr.		14,505: 19
	Under jan.—nov. månader kr.		105,970: 03
	Under jan.—dec. månader kr.		120,475: 22

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Jag har burit eder på örnvingar och fört eder till mig.

Svenska Tryckeriaktiebolaget Stockholm, 1912.

N:r 3. Årg. 17 | 1 FEBR. 1912 | Pren.-pris ½: 35.

Kina-Missionstidningen
Sinims Land

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Gifven för intet. — Fars Gud. — Lifsbilder från Kina. — Revolutionen i Kina. — Brefafdelningen. — På Blomsterberget. — Familjenotis. — Missionärernas adresser.

Gifven för intet.*

Detta är en gifvandets högtid. I dagens text heter det: "De framburo till honom skänker." Och äfven här ha ju i dag framburits gåfvor åt Herren. Jag tänkte tala något om gifvandet, dess förpliktelse och dess förmån. De två ord, som, ehuru ej sammanställda i Skriften, dock länkat sig samman i mina tankar, äro dessa: "I hafven fått för intet, *gifven* för intet", Matt. 10: 8, samt *gifven,* och eder skall varda gifvet", Luk. 6: 38.

Gud är kärlek, och hans kärlek *gifver.* Då han dragit en själ till sig, in i sin kärlek, och gjort den delaktig af sitt lif, vill han ock låta den själen dela sitt gifvande. Här äro två mäktiga ord, hvilka, lika häfstänger, vilja lyfta oss in i gifvandets salighet. "I hafven fått", och "eder skall varda gifvet". Huru mycket hafva vi fått? Det vore godt, om vi någon gång toge oss tid att sitta stilla och öfvertänka allt, hvad vi fått, att vi, som Paulus säger, hafva intet, som vi icke hafva undfått, och att vi hafva fått *för intet.* — Hvad äro vi för mer än kineser och afrikaner, att vi fått födas i ett kristligt land, fått fostran, kunskap om frälsning, frid, lif och hopp? Allt, allt hafva vi fått. Skulle ej känslan af vår rikedom tvinga oss att gifva?

"Eder skall varda gifvet." Det står ej: "gifven, *på det att* eder skall varda gifvet." Vi uppmanas ej att gifva för att få lön, som så många säga. Nej, det står där som ett faktum, en lag i andens värld, att intet hjärta är så rikt och saligt som det, som gifver. Ja, man skulle kunna omskrifva Jesu ord och om gifvandet säga: "Den som förlorar sina ägodelar genom att gifva dem, han skall bevara dem, och den som behåller dem för sig själf, han skall förlora dem."

Det är ej på gåfvans storlek det beror utan på gifvarens kärlek. Kärleken afgör dess värde. Hafva ej vi föräldrar nu vid julen gladt oss åt våra barns gåfvor? De voro hvarken stora eller dyrbara, ja, kanske hade vi själfva köpt dem, men då vi sågo de smås ifver, deras hemlighetsfullhet och glädje öfver att hafva något att gifva far och mor, då fröjdades våra hjärtan — men ej var det öfver gåfvorna utan öfver deras kärlek till oss. — Så är det med Gud. Han äger ju allt. "Jorden är Herrens och allt hvad däruti är." "Silfret och guldet är mitt, säger Herren Sebaot." Men ändock har han gjort sig beroende af de sinas kärlek i det som angår hans rike. Jesus Kristus lefde under sitt jordelif af de sinas kärlek, "ty de följde honom", står det, "och tjänade honom med sina ägodelar". Då Maria utgöt smörjelsen öfver Jesu fötter, sågo lärjungarne endast gåfvan, men Herren såg kärleken, som måste gifva sig uttryck, och den kärleken finnes ännu i Guds församling — ja, den finnes i Kina. Se här ett exempel.

På en missionsstation i Honan var man i stort behof af ett nytt gästrum för kvinnor. Missionären gjorde detta bekant för vänner under sin vistelse i hemlandet och fick mottaga åtskilliga gåfvor för ändamålet. Bl. a. kom en dag en fattig arbetare och

* Föredrag af fru Jane Guinness vid S. M. K:s missionsfest i Betesdakyrkan i Stockholm Trettondagen 1912.

lämnade honom 150 kr., ett uttryck af icke ringa försakelse och kärlek. Vid sin återkomst till Kina fann emellertid missionären, att byggnadsmaterialet stigit så i pris, att den summa, han samlat, ej räckte till för byggande af gästrummet. Grunden lades visserligen, men själfva byggandet afstannade tills vidare. Under en bibelkurs med troende kineser talade missionären en dag om hur Maria visat Herren sin kärlek genom att gifva; samt hurusom andra kvinnor kommo med sina gåfvor, sedan Herren var död. Och så uppmanade han dessa kineser att ej försumma tillfället att visa Herren sin kärlek nu, medan de kunde det. — Han märkte, att de voro gripna, men därmed stannade det, och efter några dagar gingo de alla, hvar och en till sitt. En tid därefter kom emellertid en af männen tillbaka, en äldre evangelist. Han hade gått 16 svenska mil fram och tillbaka. Sedan han språkat en stund med pastorn, frågade han, om denne trodde, att han kunde få gifva något till det där gästrummet. "Jag har tänkt så mycket på Maria", sade han, "och ville gärna gifva en lika stor gåfva som hon". Så sägande lade han ett paket på bordet, hvilket befanns innehålla 30 silfvertäl.* (Detta är den summa, som i den kinesiska bibeln säges motsvara värdet af Marias gåfva). Stor blef missionärens förundran och glädje att se ett sådant hjärtelag. Mannen var fattig och hade måst sälja en del af sin jord för att få denna summa.

Om det gläder eder här hemma att höra om Guds nåd i kinesernas hjärtan, så är det ett af våra största glädjeämnen därute i Kina att se Guds nåd i eder. Många och dyrbara bevis få vi erfara därpå. I Manchester i England hafva vi en rik vän, som själf lefver i största enkelhet men sänder stora årliga gåfvor till arbetet på sjukhuset i den stad, där vi vistas. Denna vän arbetar bland fabriksflickor, och så skref hon för något år tillbaka till mig och berättade om en af dem. Sally, hette hon, och ehuru klen och sjuklig samt något vanför, arbetade hon hvarje dag i fabriken. Hennes far var drinkare, och då han om aftnarna kom hem berusad, var det oftast den stackars klena, vanföra dottern, som var utsatt för hans vredesutbrott och misshandel. Men Jesu kärlek var utgjuten i Sallys hjärta, och hon längtade att få göra något för missionen. Hvad kunde hon göra? — Kärleken är uppfinningsrik. Hvarje afton, sedan Sally kommit hem från sitt arbete, ställde hon sig att koka knäck, hvilken hon dagen därpå sålde till sina kamrater på fabriken. Dag efter dag lades några slantar af. Men fort gick det ej med ökningen, ty först måste hon köpa ingredienserna till knäcken samt äfven betala för den gas, hon brände. En lång tid gick, och Sally väntade, innan hon bar fram sin gåfva. Hvarför? Hören, hvad hon sade! — "Jag vill ej gifva, hvad jag samlat åt Herren Jesus, innan jag kan gifva honom *guld*." — Var det ej samma kärlek som hos Maria? Det bästa åt Jesus! Intet för dyrbart för Jesus! — O, när vi missionärer få mottaga sådana "heliga gåfvor", bringa de oss ned på knä i tack och lof, i bön om att blifva värdiga förvaltare.

Hur är det med *dig*, som hör detta? Älskar du? Gifver du? Offrar du? Eller längtar ditt hjärta att gifva? Brinner elden i din själ? *"Eld skall alltid brinna på altaret och får icke slockna"*, står det i 3 Mos. 6: 13. Bed om eld, Guds Andes eld, böneeld, kärlekseld! Då *måste* du gifva, du kan icke annat. *Elden gifver* — den gifver ljus och värme. Det är det, som hednavärlden behöfver. "Fångna i blindhetens och dödens mörker" kan "ljus och lif" uppgå för dem endast "genom evangelium". För att gifva evangelium måste du gifva din tid, dina krafter, din bekvämlighet, dina fristunder, kanske dina penningar, dina gåfvor. Du unge, vill du ej gifva din framtid, ditt lif, om Gud skulle kalla dig till sin tjänst? I äldre, gifven dem, de unga! — De äro edert allt, men glädjens att gifva allt åt Honom, som gaf eder allt!

Kanske är orsaken, att vi gifva så litet, att vi mottagit så litet. Kommen då och tagen, ty Guds förrådshus är öppet, och allt är edert. *"Äten!"* Och sedan I själfva blifvit mättade, stärkta, välsignade, säger Herren: *"Kommen och sen!"* Sen ut öfver världen med all dess nöd och brist, sen ut öfver denna suckande, sorgbetungade, syndande mänsklighet! Herren säger: *"Gifven I dem att äta,* de behöfva icke gå bort, — — I hafven fått för intet, gifven för intet."

O, att den elden redan brunne, som du, o Jesus, tända vill,
O, att blott hela världen funne den frid, som hör Guds rike till!

Kom snart, o Jesu, till oss alla och värm oss med din kärleks glöd,
Låt oss ej längre gå så kalla för egen och för andras nöd.

Eld skall alltid brinna på altaret och får icke slockna.

* 1 täl = kr. 2: 50.

Fars Gud.

Löng hade varit borta en tid. Nu kom han hem till de sina, som bodde tre mil från Laoho-ko i provinsen Hupeh. Barnen sprungo glada omkring fadern, som var mycket kärleksfull emot dem. Modern var ifrigt sysselsatt med att laga en måltid åt sin man. När maten är färdig, sätter hon fram en skål däraf på bordet och lägger äfven fram ett par pinnar. Barnen komma fram till henne med sina skålar, som de också få ifyllda, och sedan sätta de sig eller stå hvar som helst. Allas blickar riktas emot Löng, då han, innan han börjar måltiden, böjer hufvudet och säger något, som de andra icke förstå.

Vid måltidens slut säger han: "Jag önskar tala om för er något, som ni icke veta. Under min vistelse i Laoho-ko har jag lärt känna den sanne Guden, som bor i himmelen, och hans Son Jesus, som frälsar oss från all synd." Pekande på husgudarna säger han: "Dessa gudar äro falska, gjorda af människor. De kunna hvarken se, höra eller tala. Ej heller kunna de frälsa våra själar. Jag har icke vetat det förut. Men nu måste de bort, sedan jag lärt känna den lefvande Guden, och vi skola alla tillbedja blott honom."

Så reser sig Löng, samlar ihop afgudarna i hvarje rum och slår därpå sönder dem alla. De skräckinjagande dörrgudarna, tryckta i färger på papper i krigiska ställningar samt uppklistrade på alla dörrar, rifvas ned. Modern och barnen våga icke säga något. De se bara på hvarandra förvånade och förskräckta. Löng talade ju så enkelt till dem samt så värdigt och bestämdt. Men hvad allt detta innebar, förstodo de icke. Och hans hustru tänkte inom sig: "Gudarna straffa oss nog."

Sedan huset blifvit rensadt från afgudarna, bad han alla sitta stilla ned och höra på. Han började sjunga en enkel sång, som han hade lärt sig, läste litet i Testamentet, förklarade ordet för de sina och uppmanade dem därpå att falla på knä, under det han bad för dem. Morgon och afton upprepades detta.

Löng blef sedan anställd som kolportör vid missionsstationen i Laoho-ko och uppehöll sig från den tiden endast några dagar i sänder i hemmet. Trots hans försök att bibringa hustrun kunskap om Jesus förblef hon densamma. Hon kunde rakt icke fatta, hvad saken gällde.

Ett par år efter sin omvändelse blef Löng under en resa sjuk samt fördes till missionsstationen. Där somnade han stilla in utan att ha sett någon af de sina komma till Jesus. Han hade lagt dem på Guds fadershjärta och var därför lugn.

Hans död blef ett hårdt slag för familjen. Blott äldste sonen var gift. Men såväl han som hans hustru voro mycket unga. Modern fick därför en bekymmerfull tid. Det gällde nu att af alla krafter arbeta å de små åkrarna. Dessa utgjorde familjens enda inkomstkälla. Skörden slog emellertid fel under flera år. Hela provinsen led af dyr tid. Många utvandrade därför. Löngs näst äldste son, Üho, reste också från hemmet för att i andra provinser söka sitt lifsuppehälle.

Flera år förgingo, och Üho hade blott genom hemvändande bekanta låtit höra af sig. Han skulle finnas, så visste de att berätta, i provinsen Shensi.

Modern, fru Löng, längtade mycket efter denne son, vid hvilken hon var särskildt fästad. En dag beslöt hon att, kosta hvad det ville, uppsöka sin son. Hon måste få återse honom. Försedd med litet pengar och matsäck tager hon vid handen sin yngste son, en gosse vid 6 års ålder, och vandrar så åstad upp mot Shensi. Sedan hennes förråd af pengar och mat tagit slut, tiggde hon sig fram. Mycket ondt sleto de emellertid. Efter flera månaders vandring lyckades det till slut den stackars modern att genom andra från hembygden, som ströfvade omkring för att söka arbete, få reda på sonens vistelseort.

Glädjen blef stor, när hon en dag träffade honom, sysselsatt med jordarbete. Üho fick nu hyra rum åt sin mor och sin bror på en gård, där två familjer från deras hemtrakt bodde. Som de alla voro arbetsamma, kunde de nu få sina mycket anspråkslösa behof tillfredsställda. Tyvärr följde de sina grannars exempel att till nyåret köpa och ställa upp afgudar i hemmet, trots det att tron på dessa gudar icke var stor.

Tid efter annan talade fru Löng med Üho om att han borde återvända till sin hemort och gifta sig med den unga flicka, hennes man och hon bestämt åt honom redan i hans barndom, och hvarpå de hade kontrakt. Pengarna voro redan utbetalda. Det var blott utstyrsel, som fattades. De förlofvade hade som barn sett hvarandra, och utan intresse för hvarandra voro de icke. Alla pengar, som kunde undvaras, lades af, och så inträffade den dag, då Üho begaf sig af för att hämta sin brud. Bröllopet skulle hållas hos hans äldste broder.

Väl hemkommen fick han veta, att hans tilltänkta brud icke mer fanns i lifvet. När Üho icke låtit höra af sig, hade flickans släktingar sålt henne till någon annan. Strax innan bröllopet var utsatt, fick hon veta, att hon skulle giftas bort men icke med Üho. Hon nekar bestämdt att vigas vid någon annan än honom. Ingen hänsyn tages till den unga flickans uttalande. Hon skaffar sig då i hemlighet opium, som hon tar in, och dör. Vid denna underrättelse förstod Üho såsom kines, att det var bäst för honom att ju förr dess hellre försvinna från platsen.

Flickans bröder ha emellertid fått aning om Ühos ankomst och afresa. De begifva sig efter, hinna upp honom och tvinga honom att återvända till deras by. Här ålägges han att resa en minnesvård öfver sin ädla trolofvade, som så hedrat honom, att hon dött för honom. Skulle hans eget lif skonas, måste han nu skaffa medel till detta. Flickans anhöriga glömde icke hennes ädelhet, men sin egen oädelhet glömde de alldeles. Det var ju nämligen de, som vållat hennes död.

Allt detta tog tid för Üho. Dock randades slutligen den dag, då han kunde vända åter med dessa sorgliga underrättelser till den väntande modern. Sorg blef det icke blott öfver förlusten af de pengar, som utbetalats, då kontraktet skrefs, utan äfven öfver alla

omkostnader för minnesvården. Nu stodo de åter där med tomma händer och utan utsikt att kunna skaffa Üho en hustru. Så gick tanken till de stumma gudar, de skaffat in i huset. Blott sorg hade de anstiftat.

Under denna tid af modlöshet möter Üho en dag en man från sin hemtrakt vid namn Hå och kommer med honom i lifligt samspråk. Üho berättar för honom sin sorgliga historia, och sedan har Hå något, som han vill berätta. Han har, säger han, funnit lyckan. Han tillhör en kristen församling, har fått glädje i lifvet och hopp för evigheten. Då utbrister Üho: "Åh, det är ju samme Gud, som min far talade med oss om, och som han tjänade!" Båda blefvo nu ännu mer intresserade, och så slutade det med, att Üho på en bestämd dag skulle infinna sig i Hå's hem för att följa med till ett stormöte, som skulle hållas i Hancheng.

Üho höll ord och infann sig på utsatt tid. Under tre dagar satt han nu vid det nämnda stormötet idel öra samt mottog ordet med stor villighet. Glad vände han sedan hem och talade om för sin mor, att han funnit "fars Gud". Nu kommo gudarna ut ur huset, och modern själf tycktes vara glad däröfver.

Från denna tid kom Üho flitigt till Hoyangs station, som låg närmast hans hem. Sällan kom han ensam. Hans lille bror, som nu är en af våra skolgossar, kom gärna med, och likaså kommo några män från samma by.

Under ett dopförhör, som längre fram hölls i Hoyang, kunde vi icke annat än fröjda oss öfver Ühos friska vittnesbörd. Han hade funnit Jesus såsom sin Frälsare och lärt känna sin faders Gud. Jakobs Gud är ännu i dag densamme, som han har varit. Han glömmer icke de rättfärdiga. Han kommer ihåg deras böner.

Dagny Bergling.

Lifsbilder från Kina.

Af *Hugo Linder.*

Vid det af min hustru i n:r 19 af vår tidning föreg. årg. skildrade besöket på utstationen Pucheng hade vi bland åhörarne en landtbrukare, vid namn Han. Det var första gången Han såg en missionsstation och kom i beröring med utländingar. Det gladde honom, att han fann oss vara "sådana kineser", och att han kunde förstå oss. Af allt det underbara, han hörde, tyckte han dock detta ordet vara det märkvärdigaste: "Den som tror och blir döpt, han skall varda frälst, men den som icke tror, han skall varda fördömd."

Efter mötenas slut köpte han sig ett exemplar af Nya Testamentet och återvände till sitt hem, full af ifver att studera denna lära.

Han är f. d. affärsman och således läskunnig. Han började på Mattei evangelium och läste i följd på alla lediga stunder. Underbart grep honom berättelsen om Jesu födelse, änglarnas lofsång, Jesu bergspredikan o. s. v. Då han kom till staden, gjorde han besök på missionsstationen och fick då förklaring på de svårförståeliga ställena i "boken".

På hösten kom Han med till dopklassen, rekommenderad af ledarne på utstationen. Obeskrifligt gladde det mig att se, hvilken klar kunskap Han ägde i de stycken, han studerat. Jag kände, att han var lärd af Gud.

Så kom det offentliga dopförhöret. "Är ni villig afsäga er allt hedniskt väsende?" — "Det har jag redan gjort." — "Afgudarna?" — "Dem har jag bränt allesammans." — "Än fädernetaflorna då?" "Dem har jag gräft ned i familjegrafven." "Är ni villig göra allt för att föra er familj till Kristus?" "Min hustru önskar redan mottaga undervisning i läran, och min son önskar jag insätta i missionens skola."

Jag hade redan hört, att Han så vittnat om sin tro bland byfolket, att han blifvit ökänd ibland dem. Då han var ute, kunde han bakom sig få höra sägas: "Se, där går han, som skall till himmelen!" De arma hedningarna! *De* äro utan hopp och utan Gud i världen, oftast därför att de inte veta om någon annan väg än de goda gärningarnas. Och de känna sig alltför syndiga att våga hoppas på några meriter.

Sedan Han vittnat, att han ägde visshet om syndernas förlåtelse genom Jesu blod allena, hade jag glädjen få döpa honom i Fadrens, Sonens och den Helige Andes namn. Prisen med oss Herren och bedjen för Han!

* * *

"— — — *på det att vi icke måtte lida förfång af satan, ty hans anslag äro oss icke obekanta*", 2 Kor. 2: 11.

Ju längre vi stå i arbetet härute, dess mer få vi lära känna mörkrets furste såsom en verklig motståndare, som med alla upptänkliga medel söker hindra, att det blir resultat af vårt arbete.

Vårt besök i Pucheng hade fört mycket respektabelt folk inom hörhåll för evangelium, och det var synbart, att sanningen om Gud hade gjort intryck på många. "De hade börjat att frukta för Gud, sedan de hört om hans egenskaper", berättade vår evangelist en tid efteråt. Vi kände, att jordmånen var lämplig i denna stad och längtade blott efter nya tillfällen att besöka trakten.

En dag uppträda ett par infödda katolska präster i närheten af staden samt försöka hyra ett hus. Då affären inte kunde uppgöras så fort och fördelaktigt, som de önskade, anmälde de, i förlitande på sin biskop och med sin vanliga hänsynslöshet, husägaren inför distriktsmandarinen (borgmästaren) i staden. Deras uppträdande hade redan börjat väcka ovilja bland folket. Mandarinen var en dugande man, men då han en gång just på grund af katolska missionärers åtgörande förlorat sitt ämbete, kunde de ej heller hos honom vänta sympati.

Rättegångsdagen satt domaren i sitt domaresäte, medan käranden (prästerna) och svaranden enligt seden lågo på knä framför honom. Så kungjorde han domen:

"Ni säga er vara förkunnare af den kristna läran. Denna läras böcker, det Gamla och det Nya Testamentet äro båda i min ägo. Det finnes inte ett kapitel eller en vers, som jag inte är bekant med. Det hufvudsakliga i läran är kärleken, och att Jesus har gifvit sitt lif för människorna. Ni ha kommit till mitt distrikt och sökt få ett hus. Då husvärden inte godvilligt ville gifva det på edra villkor, ha ni anklagat honom inför rätta. Ni äro långt ifrån att vara Jesu efterföljare och rätta förkunnare af kristendomen. — Gifven dem tre hundra spöslag hvardera!"

Befallningen utfördes med nöje af konstaplarna. Sedan uppklistrades utanför rådhuset en proklamation med berättelse om händelsen.

Några troende, som inberättade händelsen till mig, uttryckte sina farhågor, att folket skulle anse det timade vara en vår sak. Vår evangelist i Pucheng var emellertid förståndig nog att i sin gatupredikan låta folket få veta, att vi intet gemensamt ha med katolikerna. Så få vi ofta göra.

Hos mig rådde intet tvifvel, att ej det hela var ett af djäfvulens anslag emot oss.

Revolutionen i Kina.

Det uppror, som under oktober månad så plötsligt utbröt i mellersta Kina, har under en förvånande kort tid växt till en revolution, som utan tvifvel kommer att leda Kinas folk in på helt och hållet nya banor. Att denna rörelse är helt olika boxaruppроret, är tydligt. Detta var till sin karaktär främlingsfientligt och reaktionärt. Det sattes i gång och leddes af fanatiska ifrare för den mest vidskepliga hedendom. Det gynnades och omhuldades af mandschuerna. Boxarrörelsen vann aldrig någon sympati bland de sansade och tänkande kineserna. Många af dessa t. o. m. bekämpade den.

Den revolution, som nu pågår, är däremot ett verk af Kinas ifrigaste reformvänner. Dess ledare hafva till stor del fått sin bildning vid Amerikas och Europas lärdomsanstalter. De hafva satt som sitt mål att införa en fri författning och verka för upplysning och framåtskridande. Som den regerande mandschudynastien gjort motstånd mot folkets kraf på representation och dessutom på ett öfvermodigt sätt brukat sin makt för själfviska ändamål samt i hela sin styrelse gjort våld på folkets sedliga känslor, har afskaffandet af mandschuväldet satts som första punkten på revolutionärernas program. Detta är förklaringen till att dessa vunnit sympatier inom så vidsträckta lager af det kinesiska folket. Därför har stad efter stad och provins efter provins utan strid öfvergått till dem. Endast där starkare garnisoner af mandschuer varit förlagda, hafva allvarsammare strider förekommit. Ingenstädes hafva visats några tecken till främlingsfientlighet, och den kristna missionen har öfverallt åtnjutit skydd.

Men på grund af det långvariga krigstillståndet och därmed förenadt försvagande af polismakten, hafva de laglösa element, som finnas öfverallt i landet, förenat sig, bildat stora röfvareband och härjat, mördat och plundrat, där befolkningen saknat medel till själfförsvar. Från deras sida har den största fara hotat främlingarna. Inför denna öfverhängande fara hafva mandarinerna på många ställen enträget rådt missionsvännerna att i tid resa till tryggare orter och till och med gjort allt, de kunnat, för att möjliggöra en sådan resa för dem. Genom att missionärerna dra sig undan, påstå de, finnes större utsikt för att de kristna skola lämnas oantastade och missionens egendom räddas. Plundringslystnaden väckes då nämligen ej så lätt. Som utsikterna till snar fred med lugn och ordning i landet genom misslyckandet af de senaste fredsunderhandlingarna äro ganska små, hafva de utländska sändebuden och konsulerna börjat med kraft arbeta på att hjälpa alla européer i det inre af landet att nå kusten. Vår svenska representation därute har ej sparat någon möda att hjälpa och rädda svenska missionärer.

I viss mening kan det sägas, att missionsarbetet nu ligger nere. Särskildt gäller detta missionärernas direkta deltagande däri. Men tänka vi på att de kristna i Kina ej längre äro några spridda individer utan förenade i ordnade församlingar, att de i stor utsträckning redan länge hafva sörjt för sin egen uppbyggelse och kraftigt deltagit i arbetet för Guds rikes utbredande i landet, att de äga åt Gud hängifna ledare, som äro redo att göra stora offer för sin Herre och Frälsare, och att de genom att bestå profvet under boxarväldets skräckdagar gjort den kraftigaste insats i missionen, som kan göras, då ha vi förvisso ingen anledning att betrakta missionsarbetet som nedlagdt. Tvärtom må de närvarande förhållandena ännu kraftigare mana oss att bedja och arbeta för Kina.

De senaste underrättelserna från vårt fält gifva vid handen, att de kristna där ej lidit något förfång. Ett par skolor torde vara i gång, och våra infödda medhjälpare äro i verksamhet, hvar och en på sin post. Glömmen dem ej! De behöfva nu dubbel nåd, visdom och kraft.

Den protestantiska missionen i Kina räknar f. n. 4,197 missionärer och 12,108 kinesiska medhjälpare. Stationer och utstationer äro tillsammans 4,350; 2,027 organiserade församlingar finnas; de nattvardsberättigade räknas till 177,774; antalet kristna bekännare uppgår till nära en half miljon. Blodsdopet år 1900 gaf ny framgång åt missionen i Kina, och trots de mörka skyar, som nu draga fram, våga vi tro, att framtiden är ljus, lika ljus som Guds löften.

* * *

Vi kunna ju också säga, att vi redan förnummit, att Herren är med. Nöden har föranledt särskilda yttringar af missionsvännernas kärlek. Den varma ström af förbön för Kina och för våra missionärer, som vi bl. a. i bref sett uttryck för, har varit något mycket dyrbart att möta. Vi tro, att sådan bön är gifven af Herren, och att den skall draga ned välsignelse för framtiden. Välsigne Herren alla, som på detta sätt tjänat och tjäna!

Brefafdelningen

Utdrag ur bref.

Från Shanghai skrifver *br. Blom* den 26 dec.:

"Efter några dagars spänd väntan och oro är jag nu i stånd att sända tämligen goda underrättelser om min hustru. På tredje dagen efter vår lilla flickas födelse inträdde så kallad barnsängsfeber, som doktorn säger härrörde från skadorna i hufvudet. Temperaturen var mycket hög, och vi fruktade för utgången. Symptomer af malaria tillstötte. Därtill kom, att såren i hufvudet oroade oss. En benflisa framträngde. Pulsen har nu börjat gå ned. Den största svårigheten är nu den ytterliga mattigheten på grund af allt hvad hon genomgått. Herren hjälpe!

Vår lilla flicka för också en kamp för tillvaron. Hon måste för närvarande uppfödas med flaska och artificiell mjölk, men vi hoppas allt skall gå väl. Vi få röna så mycken kärlek och omtanke från alla håll, och vi veta, att mångas böner stödja oss under denna svåra vandring.

Jag är så outsägligt tacksam, att vi alla blefvo räddade, och att ingen mer led skada vid öfverfallet. Herren skall nog vårda de troende.

Varma hälsningar till eder alla, särskildt till dem, som varit vänliga nog att skrifva till mig. Jag kan ännu ej besvara brefven. Ett tack till alla, som sändt oss julklappar. Det är ej möjligt för mig att under nuvarande förhållanden tillskrifva hvarje gifvare personligen."

I ett annat bref säger vår broder: "Herren förser och hjälper oss igenom en dag i sänder. Tack för edra uttryck af kärlek och sympati! Vi ha fått och få alltjämt mottaga så många sådana, att vårt lif gjorts mycket rikare genom den nöd, vi fått genomgå."

Ur ett senare ankommet bref från jan. 3 anföra vi följande: "Sedan jag sist skref, har det gått upp och ned för min stackars hustru. Doktor Jackson erkänner sig alldeles oförmögen att förstå hennes tillstånd. För ett par dagar sedan var temperaturen normal. Nu åter har den fallit under det normala, och man börjar frukta, att hjärtverksamheten skall afstanna. "— Vi anbefalla våra hårdt pröfvade syskon åt eder kärleksfulla förbön.

Ur bref från *Anna Janzon*, hvari hon meddelar systrarnas och sin hemresa (se n:r 2), anföra vi följande: "Såvidt vi veta, äro våra stationer orörda och de troende oskadade. Det säges, att Yungning är taget af röfvare, och att mandarinen flytt till Sinan. Staden och trakten söder om floden äro helt i röfvarnes händer."

Missionär *Nath. Högman* skrifver: "Vid stormötet på hösten begärde icke mindre än 13 af gossskolans elever dopet. Af dessa döptes 5, bland dem Baotsai (som åtskilliga af missionens vänner känna till). Det var en stor pröfning för oss att behöfva lämna arbetet och våra kära trossyskon. Aldrig förr har jag varit mer uppmuntrad. Herren vet dock, hvad han gör."

Ur ett enskildt bref från br. *Linder* anföra vi följande:

"Här i landet råder ännu stor osäkerhet. För ett par dagar sedan, skrifver missionär Ford från Honans hufvudstad Kaifengfu, har ett hemligt sällskap blifvit uppdagadt midt i en komplott att bränna hela den stora staden. I detta syfte hade medlemmarne hyrt in sig i enskilda hus och hotell öfverallt i staden, där också brännmaterial samlats. Man skulle just tända på, då Gud lät oenighet uppstå bland medlemmarne. I förargelsen gingo några och uppenbarade hela komplotten för myndigheterna, som därigenom hunno ingripa i tid. Fem à sex ledare afrättades. Dessa voro studenter, hvilket väckte uppseende. Man fruktade att kamraterna skulle utkräfva hämnd.

Norr om vårt fält i Shansi är tillståndet förfärligt. Strid har stått nära Pingyangfu, hvars stadsmur var prydd med hufvuden, säger en brefskrifvare. Ännu är allt lugnt på vårt fält. En af mina evangelister var, då han sist skref, i Tungkwan för att ordna förhållandena på därvarande utstation."

I ett just nu ankommet bref, dat. den 8 jan., skrifver *fru Linder*, att fru Blom, som ett par dagar förut tyckts utom fara, åter blifvit sämre, men att den lilla flickan var ganska duktig.

På blomsterberget.

För våra unga.

Som min lilla flicka nämnde i sitt förra brev, 1 dec. 1911, bodde vi i somras på Blomsterberget, i ett kloster tillhörande taoistsekten. Några stenkast därifrån bodde missionär och fru Ericsson med sin lilla Margit. Vi voro de enda utlänningarna på berget.

Mycken omväxling hade vi icke, men det var svalt och skönt. Ett par födelsedagar fingo vi fira: lilla Margits, då hon var ett år gammal, samt svärfars, då han

Klostret, där vi bodde i somras.

fyllde sjuttio år. Den dagen dukade vi kaffebord ute under några vackra tallar nära berget, varifrån vi hade en härlig utsikt. Skada blott, att icke "farfar" själv fick vara med! Han firades av släkt och vänner långt borta i Visby.

Men en dag blev det omväxling, ja, riktig uppståndelse på vår gård. Bäst som missionär Svensson satt och studerade i sitt rum, rusade han upp och ropade på min man. Alla, som hörde det, sprungo dit, och vad fingo vi se! Jo, uppe i ena hörnet av papperstaket voro tre hål snett emot varandra, och emellan dessa hängde en grov orm med huvudet och en del av kroppen inne i det ena hålet och med den andra delen av kroppen inne i det andra. Han höll på att krypa en god stund, innan vi fingo se stjärten, så han måtte ha varit ganska lång. Det var ej roligt att lägga sig om kvällarna efter den dagen, ty vi kunde icke glömma ormen. Vi ligga inte i sängar utan på s. k. kangar, en upphöjning av sten, som kan värmas upp, och ovanpå vilken sängkläderna läggas. Särskilt orolig var jag för de små. Men det var ej annan råd än bedja Gud bevara oss, vilket han också gjorde.

Kring kaffebordet på »Farfars sjuttioårs dag».

Min lilla Margareta var mycket intresserad av prästernas gudstjänst i templet, fast hennes pappa försökte få henne förstå, att Gud ej tycker om den. Han brukade säga till henne, då hon ville gå in i templet. "Gå inte in dit — ty ja-ja puh hao (avgudarna äro stygga)". Hon hörde detta så ofta, just då prästen gått in i templet för att offra, att hon till slut trodde, det var prästen som hette "ja-ja" (avgud). En dag fick hon se honom, då han nere på gården satt på huk och tvättade sig, som kineserna bruka göra, och så utropade hon på kinesiska: "Mamma, se avguden sitter och tvättar sig!" De som hörde det, kunde ej låta bli att skratta åt hennes misstag.

Två av prästerna framför deras tempel. Den som sitter är Wang.

Tre gånger om dagen gick prästen in i templet, tände ljus och rökelse samt slog på trummor och klockor. Så knäböjde han flera gånger framför avgudarna, och ibland ställde han sig och sjöng långa böner, under det att han med en liten klubba slog takten på en malmklocka. Till slut gick han ut, ställde sig strax utanför dörren och tände eld på ett gult papper, som han kastade upp i luften. Han var vid dessa tillfällen alltid klädd i lång prästrock.

Den första och femtonde i varje kinesisk månad började gudstjänsten mycket tidigt, ibland klockan fyra på morgonen, med ett hiskligt klämtande i klockorna. Då var det omöjligt att sova. Dessa dagar bar prästen omkring mat på en bricka till sina avgudar. Ibland fingo de bröd och ibland skålar med ångat ris. Matpinnar lades alltid bredvid maten, så att gudarna skulle hava något att äta med!

Det gjorde oss så ledsna att se tillbedjandet av dessa avgudar, och pappa försökte få prästen att inse, att vad han tillbad, var blott falska gudar, men han kunde icke förstå det. Han hade fått ett evangelium, vari han flitigt läste. Vi bedja mycket för denne stackars man, att Gud måtte öppna hans hjärta för sanningen.

En gammal präst, som vi alla tyckte mycket om, ty han var så vänlig och snäll, bodde i ett tempel helt nära oss. Detta tempel var underbart att se, ty det bestod av en grotta, uthuggen i en stenhäll. Rummet var runt omkring trettio fot i höjd och

Farbror Changs tempel.

tjugo fot i genomskärning samt fullsatt med avgudar — jag tänker de uppgingo till över hundra. Det var så sorgligt tänka, att den snälle "farbror Chang", som barnen kallade honom, inte kom till Herren Jesus utan tillbad dessa många avgudar. Utanför templet hade han en grönsaksträdgård. Rätt som det var, kom han och förärade oss av sina grönsaker, och många gånger plockade han vackra buketter av vilda blommor åt fru Ericsson och mig. Han lyssnade så gärna till Guds ord och lärde sig en dag en bön, som han sedan bad varje dag. Viljen icke I, kära unga vänner, bedja även för denne man, att han snart måtte lämna sig helt åt Herren?

Många pilgrimer besöka detta berg, som de tro är heligt. De tillbedja i de många templen vid vägen samt på toppen av berget. De flesta av dem, vi sågo, voro trasiga, magra och eländiga. Det var hjärtslitande att se, huru ivriga de voro i sin gudsdyrkan.

Dessa pilgrimer tillhöra två olika religionsgrupper: buddismen och taoismen. Alla, som tillhöra den senare, bliva väl behandlade av prästerna på berget, eftersom dessa också äro taoister. Men de andra få knappast komma in på tempelområdena och få ingen mat alls.

En afton just i skymningen kommo två buddistiska pilgrimer in på gården. Det var för sent för dem att fortsätta klättringen till toppen, och icke fingo de stanna. Prästen Wang, som var den förnämste på platsen, sade dem, att där ej fanns rum samt förde dem till ett nybyggt tempel, som stod tomt. Då min man och missionär Svensson fingo höra detta, togo de en kines med lykta, mat och te med sig dit samt bjödo dem äta.

Sedan de ätit, talade pappa med dem om den ende sanne Guden och den han sänt, och efter en stund sade en av pilgrimerna: "Det där vet jag förut." "Jaså, var har ni hört det?" frågade min man. "Jo, i Hankow, mitt hem är ej långt ifrån staden. Jag har förr tillhört den kristna församlingen." "Är det möjligt!" ropade pappa, storligen överraskad. "Jo, jag mottog undervisning av en engelsk pastor och blev sedan döpt." "Hur kommer det då till, att ni nu tjänar avgudarna?" "Jo, jag bodde på landet, och det var svårt att på söndagen komma till mötena. Medan mina gamla föräldrar levde, gick det någorlunda, men sedan de dött, blev jag helt bunden av sysslorna på gården och var sällan med bland de kristna. Efter en tid kommo min hustru och jag i gräl. Hon tog så illa vid sig, att hon kastade sig i brunnen och dränkte sig. Då blev jag utledsen på alltsammans. I min förtvivlan lämnade jag hemmet och allt och började vandra omkring. Till slut slöt jag mig till en skara pilgrimer och är nu här."

Pappa och missionär Svensson uppmanade honom att vända om igen till Gud och bådo sedan med honom. Även uppmanade de honom att själv bedja. "Jag har glömt, huru man beder", svarade han. Tänk så förfärligt sorgligt! Även för honom böra vi bedja, att han ingen ro eller frid får, förrän han åter lämnar sig åt Jesus. Han står som en varning för oss kristna, både äldre och yngre. Må vi icke låta det jordiska taga överhanden, så att vi ej få tid att besöka Guds hus samt hemma läsa vår Bibel och bedja! Försummar man umgänget med Gud, kommer djävulen alldeles säkert, då man minst anar det, och bringar en på fall, och rätt som det är, kommer man helt och hållet bort från Gud. Måtte den gode Herden alltid få behålla er, som nu äro hans små lamm, i sin famn!

Eder vän i Kina,
Tante Maria Linder.

Familjenotis.

Den 28 december skänkte Herren makarna *Andrew* och *Elisabeth Ericsson* en *son*. Såväl mor som barn befunno sig enligt senaste underrättelser väl.

Må Herrens välsignelse hvila öfver den lille och hans föräldrar!

Missionärernas adresser.

För Olga Ahlman, Emma Andersson, Rikard och Hildur Andersson, Maria Björklund, Andrew och Elisabet Ericsson, David Landin, Hugo och Maria Linder, Josef Olsson, Maria Pettersson, Malte Ringberg, Anna Rosenius, Nils Svensson och Verner Wester är adressen:

c/o China Inland Mission.
Chefoo, China.
via Siberia.

Obs. *V. Wester* samt systrarna *Olga Ahlman* och *Maria Pettersson* äro icke, såsom i n:r 2 af tidn. uppgafs, att hemförvänta.

För Carl och Ethel Blom är adressen:

c/o China Inland Mission.
Shanghai, China.

Missionärerna Agnes Forssberg, Maria Hultkrantz och Natanael Högman torde i dagarna anträda resan till Sverige.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1912.

N:r 4. Årg. 17 15 FEBR. 1912 Pren.-pris 1: 35.

Kina-Missionstidningen
Sinims Land

Utgifvare:	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW,	*Malmtorgsgatan 8.*	»Sinim», Stockholm.	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Mästarens tid. — Meddelanden från fältet. — Ett och annat från Honan. — Brefafdelningen. — En minnesrik resa. — Hemkalladt ombud. — För S. M. K:s Missions- och bönekretsar. — Litteraturanmälan. — Barnens hem. — Redovisning.

Mästarens tid.

Af *Thomas Guthrie.*

Ju mer en Jesu lärjunge tillväxer, dess mer längtar han efter att blifva fullkomligt lik Herren och att få vinna den salighet, som medföljer vistelsen inför hans ansikte i det himmelska. Vägen må vara aldrig så mörk, floden aldrig så djup, ju närmare han kommit sin Gud, dess mer kan han af hjärtat säga: "Jag åstundar att skiljas hädan och vara när Kristus." "Säg mig uppriktigt", bad en af Guds heliga, en ordets förkunnare, sin läkare, "hur det egentligen står till med mig. Dölj ingenting!" Och så tillade han med strålande blick: "Om ni har *det* att säga mig, att min förlossning är nära, så kan ni icke komma med något bättre och ljufligare budskap."

Paulus förklarade: "Båda delarna ligga mig hårdt på hjärtat. Jag åstundar att bryta upp och vara med Kristus, hvilket vore mycket bättre, men att förblifva i köttet är mera af nöden för eder skull." För sin egen del ansåg han det bäst att få skiljas hädan, men med tanke på andra ansåg han det bäst att få stanna. Man kan knappt se en mer gripande syn än denne man, som står med sin ena fot på himmelens tröskel, men vänder om för att åter kasta sig in i striden, där den är som hetast, för att ånyo användas i Mästarens tjänst.

Martyrkronan var för honom ofta inom räckhåll, men han drog tillbaka den hand, som så ifrigt ville gripa den. Han var icke otålig öfver stridens mödor, öfver de sår, som tillfogades honom, och öfver de många sömnlösa nätterna. Allt underkastade han sig villigt blott för att tjäna Kristi sak. Det var *synden,* icke lidandet, han kände så outhärdligt. Det var *synden,* som aftvang honom det förtviflade ropet: "Jag arma människa, hvem skall frälsa mig från denna dödens kropp?"

Och så länge hans tunga kunde vittna om Jesus och hans arm höja trons banér, var han villig att fortsätta striden och önskade icke otåligt att genom döden befrias från sina lidanden. Han hade en högre och ädlare önskan än att komma till himmelen. Han brann af begär att föra *himmelen ned till jorden.* Öfvertygad om att intet kunde skilja honom från Guds kärlek och således icke heller från himmelens salighet, viss om att alla Guds löften skulle infrias, och att synen, om den äfven dröjde, skulle förverkligas, bar han sin själ i tålamod och frid, väntade han i stillhet efter Herren.

Det är, därom äro vi ense, fegt af en soldat att begära afsked, så länge fosterlandets banér vajar på slagfältet. En kristen bör som Paulus vara en hjälte, icke en feg stackare. Och med en sådan tro, som alla kunna få och många hafva haft, skola Guds heliga, medan de längtansfullt se mot himmelen, dock med tålamod vänta efter dess härlighet. På vägen hem skall en Jesu efterföljare visa sig som en barmhärtig samarit — redo att göra ett uppehåll äfven under resan mot det himmelska, om han därigenom kan upplyfta en fallen, förbinda en sargad, ja, utföra hvad arbete som helst, blott hans Herre därigenom blir förhärligad.

Då och då kan han väl upplyfta sitt trötta hufvud

för att se, huru timmarna skrida fram, om där är något tecken till hans Mästares ankomst. Sedan fortsätter han, uppburen som han är under dagens hetta och tunga af det fasta förtroendet, att "Han, som skall komma, kommer och dröjer icke", att arbeta och lida. Det mesta han vågar bedja om, när smärtan stundom kanske framkallar ångest, är, att Herren skall komma snart. Och på hans rop: "Kom Herre Jesus, kom snart!" svarar hans Mästare: "*Ja, jag kommer snart.*" Amen.

Meddelanden från fältet.

Vår syster, *Maria Pettersson*, skrifver jan. 16:

Tanken ilar så ofta hem till våra kära vänner och förebedjare. Vi ha så mycket gemensamt. Vår sorg är eder sorg, vår glädje är eder glädje. Dessa dagar har det varit mycket, som gjort våra hjärtan smärta, men allt skall, som vi hoppas, samverka till det bästa. Först hörde vi om oroligheter i Yungningdistriktet, och att många af de troende blifvit lidande, därigenom att röfvarne plundrat och stulit i deras hem. Vi ha just hört från Sinanhsien i dag. Läraren i vår skola, "Boken", skrifver: "Yuncheng intogs den 1 jan. Taotai (högsta mandarinen) har ingen tillflyktsort. Kanske han är dödad. Hans fru har rest förbi här. Lingpao (en af våra predikoplatser i Honan) föll samma dag. Här har en strid stått i nio dagar utan uppehåll. Den 5 jan. gaf sig Shancheo. Den högsta civila och den högsta militära ämbetsmannen drogo sig med soldaterna hit till Sinanhsien. Här äro alla hus upptagna af soldater. Nästan alla invånarna hafva flytt. Vi bo ännu kvar och äro trygga. Skolgossarna ha dock återvändt till sina hem."

Det är så svårt att tänka sig många af barnen samt en del kvinnor och andra i denna köld utan det nödvändigaste irra omkring bland bergen.

Det säges, att stora truppmassor sändas till Honanfu, och man väntar, att en strid skall utkämpas på vårt fält. Gud bevare alla de våra! Maten är så dyr. Saltet kostade redan för länge sedan 100 kash skålpundet (vanliga priset annars 30 kash). Nu fruktar jag, att man ej till något pris kan få köpa mat.

Vi njuta mycket af den friska och härliga hafsluften, hvilken är lika bra som medicin för flera bland oss. Men ändå längta vi mycket tillbaka till vårt arbete och till *våra* kineser. Gifve Herren oss nåd att under denna tid kunna hålla dem uppe genom förbön! Vi svenskar samlas hvarje middag till bönemöte, då vi gemensamt framlägga våra begär inför Herren med afseende på församlingen härute och missionen i sin helhet. Sedan Evangeliska alliansens bönevecka nu är öfver, ha missionärerna och de troende kineserna här i Chefoo kommit öfverens om att ha en särskild bönevecka för Kina. Den pågår just nu, och det känns så godt att få använda bönens osvikliga väg, då vi ej kunna verka på annat sätt.

Broder *Rikard Anderson* skrifver samma dag: Vårt hopp om fred är nu grusadt. Troligen kommer striden att bli hetare än någonsin. Missionär Joyce har i dag kommit från Honan. Han berättar, att trupper samlas i Honanfu, och att man väntar en stor drabbning där. O, hur vi känna för detta arma folk och för våra kära troende!

Revolutionärerna ha gjort Chefoo till sin operationsbas för att härifrån tåga mot Peking. I dag ha omkring tusen soldater anländt hit söderifrån.

Vi ha nu nästan nordisk vinter med snö och köld.

Ett och annat från Honan.

Just som stormötet i Sinan var slut, fingo vi höra orosryktena från Hankow och Wuchang, hvilka satte sinnena i spänd väntan, på hvad som skulle komma. Ännu hade vi ett stormöte kvar, nämligen i Honanfu, och det var ej utan en viss bäfvan, vi tänkte på detta, fruktande, att det möjligen skulle bli ringa stillhet. Vi bådo emellertid mycket för detta möte, och Herren, som råder öfver allt, gjorde mer, än vi kunnat begära eller tänka. Aldrig förr ha vi haft så många samlade till ett möte i Honanfu. Stor stillhet rådde, och Herren gaf oss uppmuntran på mer än ett sätt. En liten hop på elfva personer aflade genom dopet bekännelse om sin tro på Kristus. Bland dessa var en af vår gosskolas lärare, en f. d. konfucianist, samt fyra skolgossar och två flickor. Detta är ju ett jämförelsevis ringa antal men dock det största, som hittills på en gång mottagit dopet i Honanfu. Många nya sökare ha ock kommit till, om hvilka vi ha det hoppet, att de på allvar söka frälsningen i Kristus Jesus. Församlingen åtog sig äfven att i Futien hyra ett hus för de troende att samlas uti. Vi ha i Futien två församlingsmedlemmar och flera sökare. Platsen är en stor köping med mycket folk. Detta är ett steg framåt för församlingen i Honanfu. Ännu är den dock som ett barn, jämförd med de äldre församlingarna inom vår mission. En hoppets anda var rådande vid vårt möte, och hela församlingen kom med oss öfverens att *dagligen* bedja Herren, att deras antal, som mellan hvarje stormöte i sanning blifva frälsta, må bli allt större.

Arbetet tedde sig mer hoppfullt än någonsin. Åkertegar, som förut burit ofruktbarhetens prägel, hade börjat bära frukt, och vi sågo med mod och hopp framåt mot vinterns arbete. Men *vår* tid är ej alltid *Herrens* tid. Det politiska moln, som redan uppstigit, började antaga allt större dimensioner, och oron växte dag för dag. Trots alla ansträngningar kunde vi ej få upp något silfver från kusten, hvarför skolorna måste stängas och allt arbete, som förorsakade extra utgifter, inskränkas. Rykten nådde oss om öfverfall, röfveri samt förstörelse af hela städer och byar. Öfver hela vårt distrikt blefvo alla byar folktomma, emedan invånarna flydde till befästa platser. Hemliga föreningar finnas nämligen, hvilkas enda mål är att röfva och plundra.

Dessa räkna i våra bygder sina medlemmar i tusental enligt de uppgifter, vi fått. Under lugna tider våga de ej sätta sina planer i verket, men så snart myndigheterna af en eller annan anledning få sin uppmärksamhet och sina krafter riktade på annat håll, är deras tid inne. Deras taktik ådagalägges tydligt, genom hvad som nyligen timat i Kaifengfu, hufvudstaden i vår provins. De förskaffade sig där hus öfver hela staden, och på en gifven tid skulle alla dessa sättas i brand. Husen voro så belägna, att det skulle bli hela stadens förstöring. Under den panik och villervalla, som vid sådana tillfällen uppstå, röfvas allt, hvad röfvas kan, och myndigheterna stå där hjälplösa. I Kaifengfu gick det emellertid så väl, att dessa illgärningsmän blefvo oense. Tre af dem anmälde sina motståndare hos magistraten; många af dem straffades med döden, och staden blef räddad.

Flera gånger voro rykten i omlopp om ett liknande öfverfall på Honanfu. Emellertid voro trupper ständigt på genomtåg på väg till Tungkwan, och tydligen kände sig dessa onda människor ej säkra nog att utföra, hvad de ämnade. Trots alla rykten och all oro gick den ena dagen efter den andra, utan att något särskildt hände. Vi kände oss fullkomligt trygga och hoppades kunna få stanna kvar på vår post. Så kom det lika djärfva som sorgliga öfverfallet på våra syskon från norr. Vi hade länge varit utan silfver, och vårt sista hopp var att få just det, som föll i röfvarnes händer. Detta öfverfall, som till en del uppenbarade verkliga ställningen omkring oss, och därtill penningebristen gjorde emellertid, att vi började tänka på att för en tid lämna Honanfu. Härtill rådde oss också prefekten på det allvarligaste. "Denna plats", sade han, "kommer förr eller senare i fara. Guvernören har redan gifvit order om tågens inställande för trafik, men jag har enträget bedt honom att dröja härmed någon dag längre". Ehuru vi kände det mycket svårt att lämna stationen, syntes oss detta dock vara det bästa för tillfället. Vi bådo emellertid Herren mycket, att han måtte lägga hinder i vägen för vår resa, om det vore hans vilja, att vi skulle stanna. Men han ej blott *icke* lade hinder i vår väg utan öppnade den på ett alldeles tydligt sätt.

Genom bref från våra kristna ha vi sedermera hört, att Herren bevarat dem för svårare lidanden och förluster. Dock ha de varit i ganska stor fara. För några veckor sedan röfvades från en stor pantlånebutik i Honanfu 3,000,000 kash = öfver 10,000 kr. Stadsportarna voro stängda under två dagar, och stor förskräckelse rådde. Ett senare bref säger emellertid, att lugnet var återställdt.

Från evangelisten i Yungning kom bref i går, hvari han säger, att två af dessa hemliga föreningar gjort gemensam sak och inträngt i staden samt bränt, röfvat och dödat öfverallt. Mandarinen hade flytt för sitt lif. Dörren till vårt förhyrda hus hade inslagits, alla möbler förstörts och böcker, kläder och allt, som kunde flyttas, bortröfvats. Det var ju dock en stor nåd, att evangelisten kom undan oskadad. Staden är nu i röfvarnas våld. Sedan vårt hus plundrats, satte röfvarna upp ett plakat på dörren, underskrifvet af tre bland ledarna, hvari en hvar strängeligen förbjöds att inträda. Till yttermera visso sattes vakt utanför. En församlingsmedlems hem därute på landet har ock plundrats; annars ha de troende familjerna därnere, så vidt vi veta, blifvit skonade.

Huru svårt det än kändes att nödgas lämna arbetet, tro vi, att Herren genom allt vill fostra sin församling att lita mera på honom och mindre på oss, missionärer. Vår bön är ock, att under denna tid ledarekrafter må växa fram bland de kristna, hvilka Herren sedan kan få använda. Vår ständiga närvaro kanske hindrar sådana gåfvor att träda fram. Bönhörelse kommer ofta i förklädnad.

En tid före revolutionens utbrott arbetades med all kraft både i våra och andra församlingar på att få till stånd en petition om religionsfrihet för landets kristna. Sådan har nämligen ej funnits. Hvar och en har ju haft frihet att sluta sig till kristendomen, men denna frihet har blott hvilat på de traktater, som varit affattade mellan regeringen och de europeiska eller amerikanska makterna. För de kristna har vägen varit stängd till rikets ämbeten, och de ha varit fullkomligt uteslutna från alla politiska val, där de ej ägt rätt att lägga in sina röster. Med ett ord, de ha af regeringen betraktats som utländingar, då det gällt medborgerliga rättigheter, ehuru de i allo uppfyllt medborgares skyldigheter. Att de känt detta svårt, må ingen förundra sig öfver. Skulle nu det republikanska- eller revolutionspartiet få makten, hvilket för närvarande synes mycket sannolikt, så torde religionsfrihet genast beskäras de kristna utan petition. Dock känna vi liksom på förhand en fruktan, att större frihet och mer erkännande från de maktägandes sida kommer att medföra stora frestelser för församlingen i Kina, hvarför vi behöfva bedja mycket angående denna sak.

Utsikterna till fred och återställande af lugnet i det inre af landet äro ännu ej särskildt stora, men tusende böner uppstiga dagligen till Herren härom. Vi ha det lugnt och fridfullt här vid kusten men längta dock mycket att snart få vända åter till vårt arbete. Det är vårt fasta hopp, att Herren genom allt detta kommer att öppna en ännu vidare dörr för evangelium i Kina, än vi hittills skådat. På samma gång, som vi af hjärtat glädjas däråt och tacka honom för hans underbara gärningar, känna vi det djupaste vemod vid tanken på allt det lidande, som så många tusen fått utstå, och för dem af våra kära syskon bland missionärerna, som fått dela detta lidande, ja, t. o. m. gifva sina lif. Men "äfven detta kommer från Herren Sebaot".

Vi stå på tröskeln till en ny tid i Kina. Bedjen för oss, kära missionsvänner, och för Guds församling härute, att vi må få nåd att möta de nya uppgifterna, de nya frestelserna och de nya krafven i den Helige Andes visdom och kraft!

Chefoo, jan. 5 1912.

Eder i Mästarens tjänst.
Rikard Anderson.

Brefafdelningen

Br. *Blom* skrifver från Shanghai den 10 jan.: *Min hustrus hälsa börjar nu bli bättre,* och doktorn har lofvat henne att sitta uppe en stund i morgon. Det är om lördag 8 veckor, sedan hon sårades. Vi äro så tacksamma, att allt gått igenom så, som det gjort, och anse det såsom ett stort Guds under. En gång skola vi väl ock förstå, hvarför Herren tillstadde det, som öfvergått oss. Huruvida det blir nödvändigt för henne att resa hem, är ännu ej afgjordt.

Vi ha hittills bott på Kina Inlandmissionens sjukhus, men så snart min hustru kan vara uppe, ämna vi flytta till vänner, som erbjudit oss bostad.

Vår lilla flicka har nog ej gått framåt, såsom hon bort. Vi göra det bästa, vi kunna, för det lilla lifvet. Herren, som hittills så underbart bevarat henne, kanske har ett verk för henne i framtiden, och vi bedja, att vi må kunna fostra henne för hans tjänst...

Här i Shanghai hållas särskilda aftonmöten för mandarintalande kineser, som kommit hit på grund af oroligheterna, och dessa liksom söndagsgudstjänsterna äro mycket talrikt besökta. Många engelsktalande kineser besöka också K. I. M:s bönemöten. Det är nog många, som genom denna kris kommit till medvetande om sitt behof af Gud och hans hjälp, som insett, att mänsklig kraft är fåfäng och mänskliga stöd opålitliga.

Fröken *Maria Pettersson* skrifver från Chefoo den 7 jan.:

... Mycket lycklig skattade jag mig, då br. Blom tillmötesgick min begäran och lät mig stanna kvar härute. Det är ju ett skröpligt offer, men Gud har kanske tagit emot det, då jag fick stanna. Jag kände mig så lycklig, då jag förliden söndag stod kvar på kajen med Mrs Row's lilla flicka och inväntade de andra syskonens återkomst från båten, dit de med den lilla ångslupen åtföljt de fem hemresande systrarna. Ja, nu *segla* icke missionärerna hvarken till eller från Kina, som de gjorde för 50 år sedan.

Från de olika provinserna läsas ofta bref, och vid lördagsbönemötena få vi af hit anlända missionärer höra åtskilligt från olika platser. Så t. ex. hörde vi en missionär Olsén från Sïchuan berätta, huru Gud på ett förunderligt sätt bevarat de sina i Kiungchow, under det staden fem gånger bytte om styresmän, d. v. s. än var i de kejserligas, än i de revolutionäras, än i röfvarnas händer. En troende från en annan station skulle försöka öfverbringa ett litet papper åt missionär Olsén men blef misstänkt för att ha bref och nedhuggen endast 15 li från Olséns hem. Innan han gått åstad, hade en annan missionär framställt för honom möjligheten af hvad som kunde hända, men han var ändock villig att gå, ja, fast besluten att våga lifvet för att söka rädda Olséns. Han efterlämnade änka och flera barn. Det var förbjudet att bära den minsta lilla pappers-lapp eller något, som kunde tyda på korrespondens, och somliga missionärer visste ingenting om andra platser, ja, hade icke fått bref hemifrån på öfver ett halft år. Så olika mot på våra trakter, där post-förbindelsen knappast kan sägas ha varit afbruten!

I hvarje provins finns det många Kina Inlandmissionens missionärer kvar. I Yingcheo-fu lär en bomb ha trängt in i det rum, där en missionär Walker och hans hustru befunno sig, men båda förblefvo oskadade.

I Fai-hang, där röfvare länge ströfvat omkring, kommo de in i en troendes hem. Men när de funno biblar på bordet, sade de: "Här bo kristna", och så släckte de själfva den eld, de redan antändt, och lämnade hemmet i fred.

Från vårt fält var det sista, vi hörde, att stationerna äro oskadda, men att Yungning var i röfvares våld.

Dr Friberg hade nyligen varit i Honanfu. Prefekten hade då sagt, att vi nog snart kunde återvända, men borgmästaren hade förklarat, att det vore nog bättre, att vi väntade, emedan mycket dåligt folk ännu var i rörelse. Ja, få se, *när* vi få resa tillbaka. Vi veta, att I med oss bedjen om detta, och det tröstar oss.

Skolan i Sinan fortgår för stadsbarnen, och bibelkvinnan Cheng ta-sao var, när vi sist hörde om henne, ute i en by.

Måtte Gud bevara dem alla och gifva dem trohet och mod att lida, om det blir deras lott! Gud råder öfver allt. Hvilken tröst!

En minnesrik resa.

Utdrag ur bref från fröken *Elsa Jonson* till en väninna. Fröken J. är medlem af Kina Inlandmissionen och stationerad i Taning, Shensi.

Redan i oktober började vi höra rykten om hvad som försiggick i Wuchang och sedan i Sianfu, Shensi. Men hvad som angick oss mest, var rebellernas intagande af Taiyuenfu, hufvudstaden i Shansi, den 27 oktober. Guvernören tillsammans med en mängd mandschuer blefvo mördade. Byggnaderna sattes i brand, och en mängd röfverier föröfvades. Utländingarna skadades ej, ty tre hundra soldater beskyddade deras station. Proklamationer utfärdades öfver hela provinsen med innehåll: att revolutionen ej hade med folket att göra utan blott berörde de styrande och att, om alla förhöllo sig stilla och voro laglydiga, skulle allt gå väl. Utländingarna och deras tillhörigheter skulle skyddas. Men trots detta blef det stor oro, och folk rusade in till städerna för att få ut sina penningar. Alla banker gjorde konkurs, och flera bland bankpersonalen sprungo och gömde sig.

Jag var vid den tiden i Hocheo. Fröken Cable hade där 130 flickor i sin skola. Föräldrar och släktingar kommo och togo hem de flesta. Missionärer och kristna visste ej, hvilken dag de kunde blifva öfverrumplade af röfvare och banditer. Under denna tid erhöllo vi mycket litet nyheter från kusten och mycket få bref. Alla bref öppnades i Taiyuenfu.

En del höllos kvar, och andra skickades tillbaka till afsändaren. Meningen var, att vi ej skulle få veta för mycket om revolutionen. Telegram kommo ej heller fram.

Söndagen den 2 december intogs vår stad af rebellerna, som hade kanoner med sig men ej aflossade ett enda skott. Mandarinen togs till fånga, och vi hörde sedan, att han skulle dödas. Samma dag anlände en extra budbärare från utländska departementet i Taiyuenfu med bud, att om vi ville komma i säkerhet, skulle de förse oss med ett pass till provinsens gräns och där öfverlämna oss åt de kejserliga trupperna. Som vi några dagar förut fått veta, att brittiska ministern i Peking sändt både bref och telegram till oss med begäran, att vi skulle komma till kusten, antogo vi anbudet om eskort. Måndagen den 3 december lämnade vi således Hocheo, i mul-bärstolar, eskorterade af fyra soldater.

Efter fem dagars resa anlände vi till Ü-tsï, där järnvägen börjar. Vi stannade i ett värdshus öfver natten. Nästa morgon fingo vi höra, att en tredje klass järnvägsvagn hade blifvit ställd till vårt förfogande, och att ett tåg från Taiyuenfu skulle taga oss med klockan tio på morgonen. Men tåget lät vänta på sig till klockan fyra på e. m., då det ändtligen kom, fullpackadt af revolutionära soldater. De flesta af dem voro på väg till Niangtsïkuan för att hjälpa till att hålla bergspasset där spärradt för de kejserliga trupperna. Tåget afgick, och glada voro vi samt fulla af hopp att oförhindradt komma igenom passet. Stor blef därför vår missräkning, när vi hade rest några timmar och den man, som af rebellerna sändts att ordna för oss, kom och sade, att vi ej kunde komma längre den kvällen, emedan striden allaredan begynt. Vi voro på något mindre än fyra svenska mils afstånd från slagfältet. Vår järnvägsvagn kopplades af och fördes in på ett sidospår, och tåget med soldaterna fortsatte utan oss. Modlöshet och beklämning smög sig öfver oss men blott för några minuter. Det fanns ju ingen annan utväg än att söka reda oss, så godt vi kunde, i hopp om Herrens hjälp. Vi tillredde sängar genom att sätta lådor emellan sätena, och så lades våra sängkläder ofvanpå. Mycket sömn blef det ej den natten, ty tåg gingo oupphörligt fram och tillbaka, och våra tankar kunde ej heller hållas stilla. Bröderna sofvo på stationen. Blott en af dem höll vakt vid vår vagn tillsammans med fyra soldater.

Vårt ressällskap bestod af sjutton damer och sju herrar och tillhörde sex nationaliteter: den engelska, amerikanska, danska, norska, ungerska och svenska. Nästa morgon fingo vi höra, att vi måste stanna, där vi voro, några dagar, tills den pågående striden blefve slut. Vi erbjödos att få resa tillbaka till Taiyuenfu men kände på oss, att vi ej skulle resa annat än framåt. Det blef dock en dryg väntan. Dag efter dag fingo vi stanna kvar i vår kalla järnvägsvagn. Söndagskvällen började tågen komma tillbaka, fulla med sårade, revolutionära soldater. Innan morgonen grydde, visste vi, att rebellerna hade blifvit slagna och flydde i alla väderstreck. På måndagen fortsatte tågen att komma med döda och sårade. Vi fingo brådt med att rifva upp tyg till bandage, och en herr Herman fick vara läkare och förbinda de sårade. Det var godt att se, huru väl soldaterna behandlades. Vatten och mat gåfvos dem, särskildt de sårade, så fort tågen stannade. Varma kläder hade de äfven. De flesta voro studenter och bondpojkar från Shansi. Mycket få hade någon militärutbildning. Rebellernas nederlag satte skräck i alla. De soldater, som eskorterat oss, togo till flykten, tjänarne i värdshuset likaså, hvarför vi till sist ej kunde få köpa någon mat. Så länge rebellerna hade hand om platsen, fingo vi dock både mat och skydd. Men nu måste de därifrån så skyndsamt som möjligt. Allt hvad de kunde göra, var att erbjuda oss att resa tillbaka till Taiyuenfu, och då vi ej ville göra det, kopplade de till en restaurantvagn åt oss, i hvilken herrarna skulle få sofva. Sedan de rest, fingo vi riktigt känna, hur öfvergifna vi voro. Ingen fanns, som ägde någon makt, hvarför röfvare skulle kunna regera, hur de ville. Vi hade också nyss hört om öfverfallet på våra vänner inom S. M. K., och huru illa fru Blom blifvit skadad. Utsikterna voro mycket mörka, men igenom allt "sågo vi Jesus". Många och dyrbara voro de löften, som vi blefvo påminta om under dessa dagar af väntan.

På tisdagskvällen kände vi, att vi måste försöka komma vidare. Men hur skulle detta ske? Skulle vi försöka hyra mulåsnor och rida? Det skulle då taga oss tre dagar på farliga vägar, innan vi nådde vår närmaste missionsstation. Eller skulle vi försöka få några dressiner och följa järnvägen? Vi bestämde oss till slut för det senare. Allesammans voro vi vid denna tid grundligt förkylda genom vistelsen i de kalla vagnarna.

(Forts.)

Hemkalladt ombud.

Den 8 d:s hädankallades i en ålder af 68 år ett af S. M. K:s först valda ombud, f. d. riksdagsmannen *Karl Hultkrantz*, å sitt gods Björnö i Värmland.

H. blef omvänd till Herren vid 14 års ålder och redan då uppfylld af en innerlig längtan att blifva ett Jesu Kristi vittne. Som helt ung började han också förkunna evangelium, och Herren välsignade hans vittnesbörd till många själars frälsning. Han hade tänkt blifva präst, men Herren utstakade för honom en annan väg. År 1874 mottog han Ansgariiföreningens kallelse till föreståndare och lärare i Kristinehamns missionsskola, en befattning, som han med trohet och framgång skötte, tills skolan år 1878 öfvertogs af Svenska Missionsförbundet.

Ända till de senare åren, då H—z' krafter på grund af ett njurlidande började aftaga, tog han liflig del i den kristliga verksamheten i den församling, där han slagit sig ned, och där han under många år var missionsföreningens ordförande. På sin egendom lät han uppföra ett missionshus, och här förkunnade han ofta Kristus och honom korsfäst.

Under sitt 10-åriga ledamotskap i riksdagens andra kammare tjänade han äfven gärna i hufvud-

staden med hållande af andliga föredrag. Det var en trosvarm och gedigen förkunnelse, till hvilken man gärna lyssnade.

Det sällsynt gästfria hemmet på Björnö var under många år en kär mötesplats för såväl missionärer som andra missionens vänner. I detta älskliga hem var det ock, som vår missions sekreterare, Josef Holmgren, fick tillbringa sina sista dagar på jorden.

Vår nu hemgångne broder efterlämnar maka och sju barn. En af döttrarna, Maria, har sedan år 1907 varit ute som missionär på Svenska missionens i Kina fält. Hon hemkallades på grund af faderns sjukdom men hann ej hem för att ännu en gång i lifvet få träffa honom. Hugsvale Herren henne och de öfriga medlemmarna i familjen, som nu drabbats af en så stor förlust!

Dyr i Herrens ögon är hans frommas död.

För S. M. K:s Missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen: Att Herren låtit en *förbättring* inträda i vår kära systers, *fru Bloms,* tillstånd.

De meddelanden, som anländt från fältet (sid. 26.)

Böneämnen: Att Herren alltfort må bevara de syskon, som vistas i Kina liksom ock dem, som äro på hemresa. De infödda kristna. Fru Bloms fulla tillfrisknande.

De missionsresor, som denna tid företagas i vårt land af hemmavarande missionärer. Af Aug. och Augusta Berg samt G. A. Stålhammar i Norrland, af A. Hahne i Nerke, af H. Tjäder och R. Bergling i södra Sverige, af O. Beinhoff inom K. F. U. M. samt af missionär O. Carlén i Västergötland.

Litteraturanmälan.

Från missionens förlag har i dessa dagar utgifvits en liten illustrerad skrift »Krisen i Kina». I dess första afdelning skildrar en kristen kines, Y. S.. Tsao, revolutionens karaktär, orsaker, ledande partier och framtidsutsikter. I den andra lämnar missionär N. Högman en berättelse från missionsfältet under revolutionens första skede.

Vi hoppas, att denna lilla skrift, hvilken kan rekvireras från missionens expedition, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, och utom postporto kostar 15 öre per ex., skall intressera missionsvännerna, då den ger en god belysning öfver dagens Kina.

Barnens hem.

Till betäckande af kostnaderna för hemmet för missionärernas barn (kr. 28,000) ha under jan. månad inkommit kr. 97,25 samt från början kr. 24,556 och 25 öre.

Redovisning

för till Barnens hem influtna gåfvor under jan. månad.

10 kr af L. H., Sthlm; 5 kr. af E., Sthlm; 6 kr. af E. B., Sthlm.

1 duss. teskedar af onämnd. ½ duss. servietter af L. E., Sthlm. Ett byggspel och ett puzzlespel af B., Uppsala. ½ duss. örngott och 10 m. hyllspetsar af två vänner i Umeå. 1 duss. matskedar, 3 duss. desertskedar, 3 duss. teskedar, 1 duss. matgafflar, 3 duss. desertgafflar (af potosilegering), allt gm B. F., Sthlm. 6 par lakan af S. R., Sthlm. Emaljerade serviser för alla tvättborden i Barnens hem af A. Th., Ulricehamn. 3 st. broderade hyllremsor af H. R., Sthlm, 1 puddingfrack och 2 omgångar virkade lavoirunderlägg gm E. B., Sthlm.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under januari månad 1912.

N:o		Kr.	Ö.
1.	Jönköpings mfg (däraf underhåll för August o. Augusta Berg) gm K. R.	3,000:	—
3.	Sparbössemedel från Tofteryds mfg gm A. G.	150:	—
4.	Onämnd, Hvetlanda	17:	—
5.	M. F., Herrljunga, öfverbet. på S. L.	3:	—
6.	D:o rab. på H. S. Ö.	12:	50
7.	Onämnd gm C. A. L., Ruskilsby, Ödeshög	50:	—
8.	»Mamma»	25:	—
9.	Sv. Lärarnes mfg, till D. Landins underhåll, gm K. H., Göteborg	200:	—
10.	E. S., Ängarp, Linderås, rab. på H. S. Ö.	2:	75
11.	M. B., Sysslebäck, d:o d:o	1:	50
12.	L. L., Uppsala, gm G. G.	7:	—
15.	Hvetlanda mfg gm W. P.	55:	—
16.	Hakebo mfg gm G. S., Linderås	50:	—
17.	Kollekt på nyårsdagen i Södertälje kyrka gm C. S.	6:	75
18.	Ur fyra bössor från Kinavänner i Bollnäs gm N. N.	16:	—
19.	H. L., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll, gm G. E. P.	25:	—
21.	G. P., Valltorp, Sällinge	2:	90
22.	A. K. gm B. J. S. N., Göteborg	2:	—
23.	K. B. gm d:o	1:	—
24.	J. F. gm d:o	1:	50
25.	A. H., Köping	2:	—
26.	Insamlade 1-öringar under 1911 från A. H., Köping	9:	34
27.	K. D., Växiö, rab. på H. S. Ö.	4:	06
29.	Från sparbössetömningen d. 6 jan. i Betesdakyrkan, Sthlm (däraf 100 kr. fr. B. E.)	415:	26
30.	G. N., Jönköping	10:	—
31.	Sparbössemedel från H. D., Karlsborg	50:	—
32.	Böncekretsen i Norrköping gm K. S.	18:	—
34.	K. W., Riksten, Tumba	5:	—
35.	Malmbäcks mfg	40:	—
36.	Galtås mfg gm A. J., Klefshult	20:	—
37.	Örebro Lutherska ungdomsförening gm O. B.	5:	—
38.	A. J., Brotorp, Lindesberg	5:	—
41.	Vänner på Fristad, Bromsten, gm H. G.	50:	—
42.	Onämnd, sparbössemedel	35:	09
44.	Sparbössemedel fr. H. A., Sthlm	3:	57
45.	Kollekt i Edsberg gm G. E. W., Edsberg	21:	72
	Transport	4,322:	94

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	4,322:	94
46.	Sparbössemedel från Edsberg	8:	30
47.	G. N., Edsberg	9:	41
48.	Kollekt i Hackvad	36:	68
49.	Sparbössemedel från Hackvad	24:	10
50.	A. L., Helgestad, Hackvad	7:	83
51.	Å., Sthlm	12:	—
52.	»Vänners sparbössa» gm C. A., Vadstena	5:	—
54.	A. A., Lindesberg	50:	—
55.	»För Herrens räkning»	5:	—
56.	C. V. C., Töreboda	20:	—
57.	J. O. D., Moholm, gm C. V. C.	10:	—
58.	Kollekt i Nylands missionshus gm O. H., Hjerpen	34:	—
59.	Bankeryds kristna friförsamling gm K. N., Jönköping	50:	—
60.	Rogberga norra kvinnoförening, till en kvinnlig missionärs underhåll gm K. N., Jönköping	40:	—
61.	M.—L. L., Helsingborg	100:	—
62.	K. N., Kramfors	10:	—
64.	E. W., Karlstad, sparbössemedel för 1911	16:	25
65.	D:o, försålda kash	1:	—
66.	D:o, rab. på H. S. Ö.	5:	94
67.	Ett tackoffer af B. E. D. gm E. G., Sollefteå	25:	—
70.	Sparbössemedel gm H. B., Hofva	40:	—
71.	Från en missionsvän gm H. F., Kumla	120:	—
73.	H. F., Kumla, rab. på H. S. Ö.	3:	75
74.	G. E., Sthlm	10:	—
75.	E. & A. R., Sthlm	25:	—
76.	O. K., Hålland	5:	—
77.	E. B., Sthlm, d. 6 jan. Ps. 103: 1	50:	—
78.	Insaml. d. 5 dec. 1910 vid möte hos A. P. H. gm A. E. C., Backe	11:	—
79.	D:o d. 5 febr. 1911 vid möte hos H. E. E., Svedje, gm d:o	3:	70
80.	D:o d. 20 febr. 1911 vid möte hos A. P. S., Sunnansjö, gm d:o	6:	25
81.	D:o d. 20 mars 1911 vid möte hos J. gm d:o	4:	—
82.	D:o d. 17 maj 1911 vid möte hos G. P. J:s änka, Backe, gm d:o	7:	55
84.	D:o d. 3 april 1911 vid möte hos B. Z., Sunnansjö, gm d:o	5:	45
85.	»Ur bössan»	15:	—
86.	H. C., Folkström, Skärmarbo	8:	50
87.	Österplana mfg gm P. J. P., Gössäter	30:	—
88.	Sparbössemedel från söndagsskolbarn i Boda, Björkö, gm G. S.	22:	45
89.	Kollekt i Helgalundskapellet gm H. S.	6:	32
90.	D:o i Falu missionshus gm E. E.	37:	—
91.	Från vänner i Falun gm d:o	100:	—
92.	Sparbössemedel från A. S., Sthlm	24:	—
93.	Ytterligare från försäljningen d. 7 dec.	4:	20
94.	»Förstlingsoffret» på nya året af O. & H. K., Lund	5:	—
95.	Sparbössemedel gm J. U., Värnamo	34:	74
96.	Ur sparbössor gm K. H. N., Säfsjö	18:	—
97.	D. H. T. gm L. F.	10:	—
98.	Ljungbergs syförening, Åker, gm K. A.	100:	—
99.	B. S., Figeholm	10:	—
100.	G. S., Boda, Björkö, Nässjö, rab. på S. L.	1:	—
101.	M. L., gm S. S., Huskvarna	5:	—
102.	S—k gm d:o	1:	—
103.	J. L. gm d:o	3:	—
104.	E. O. gm d:o	13:	—
105.	H. M. gm d:o	4:	—
106.	A. J. gm d:o	—:	50
107.	»Tackoffer till Herren för bistånd i svår nöd» af onämnd gm N. O., Huskvarna	10:	—
	Transport	5,547:	96

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	5,547:	96
108.	Sparbössemedel från E. K., Högsbyårhult, gm A. G.	6:	50
109.	D:o från familjen G., Grönskåra, Hagaberg	14:	75
111.	Missionsföreningen i Hofva gm H. B.	15:	—
112.	E. P., Chicago, gm S. P., Landskrona	50:	—
113.	S. P., Landskrona	10:	—
114.	»Kinakort» gm L. H., Norrköping	3:	—
115.	Sparbössemedel gm S. A., Figeholm	34:	71
116.	E. H., Landskrona	7:	50
117.	Sparbössemedel fr. Hassle mfg gm S. A.	91:	57
118.	D:o från Mörtevik gm d:o	25:	43
120.	S. G., Stommen, Skölde	2:	—
121.	Från en söndagsskolfest i Fagarsanna gm C. A. V.	10:	—
122.	Vara mfg gm O. J., Vara	15:	—
123.	Kollekt i Herrljunga gm C. F.	20:	25
124.	O. C:s sparbössa, Skölde	12:	—
125.	Ungdomsföreningen i Lundsbrunn, resebidrag, gm J. F., Lundsbrunn	10:	—
126.	F. L., Lundsbrunn	5:	—
127.	A. C., Husaby, Kållängen	5:	—
128.	Sparbössemedel från Husaby & Självums mfg gm J. J., Essgärdet, Kållängen	20:	—
129.	Resebidrag från d:o gm d:o	4:	—
130.	Sparbössemedel från Kjestads mfg gm M. J., Gössäter	39:	39
131.	Kollekt i Kjestad gm d:o	8:	04
132.	Sparbössemedel från C. L., Storvik	5:	—
133.	P. O. A., Hagmuren, Åshammar	5:	—
134.	J. O., Åshammar	2:	—
135.	J. A., Södertelje	5:	—
136.	E. P., Bjurvalla	3:	—
137.	A. O:s sparbössa	1:	88
138.	Sparbössemedel från skolbarn i Lindsbro	1:	27
139.	Pastorsexpeditionens sparbössa, Östervåla	1:	77
140.	Kollekt i Östervåla kyrka	18:	81
141.	D:o i Harbo kyrka gm V. U.	6:	50
142.	Insaml. vid S. A:s begrafning gm E. B., Flisby	20:	—
143.	H. S., Uppsala	25:	—
145.	J. & K. B., Tranås	100:	—
146.	S. N., Skellefteå, rab. på H. S. Ö.	11:	25
147.	Kinne-Vedums mfg gm F. G. D., Götened	46:	69
148.	H. R., Sthlm	5:	—
149.	Tre sparbössor gm B. L., Laxviken	2:	25
150.	O. A., Myrhult, gm H. I., Elgarås	10:	—
151.	J. P., Kyrkholmen, gm d:o	5:	—
152.	A. O., Grönehög, gm d:o	5:	—
153.	Myrhults mfg gm d:o	10:	—
154.	Sparbössemedel från Elgarås gm d:o	16:	72
156.	Kollekt i Köping, gm A. H.	29:	—
157.	Sparbössemedel från Fullösa mfg gm F. J.	25:	—
160.	M. L., Helsingfors, öfverbet. på S. L.	3:	25
161.	C. M. L., Sthlm	50:	—
162.	L. M. F., till M. Nylins hemresa, gm S. R., Göteborg	800:	—
163.	Insaml. vid bönestund i Glanshammar gm J. A. L.	6:	—
164.	Kinneklefva och Kjestads mfg.	20:	—
165.	Sv. Lärarnes mfg, till D. Landins underhåll, gm K. H., Göteborg	100:	—
166.	»Herrens del» gm J. S., Hästö, Karlskrona	15:	—
168.	Kollekt vid aftongudstjänst i Ödeshögs kyrka gm M. E. B.	16:	45
169.	Ur T. & M. B:s sparbössor	30:	—
170.	C. D., Södertelje	5:	—
171.	Elgarås' södra mfg gm A. P., Habelsbolet, Elgarås	16:	30
	Transport	7,380:	14

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	7,380:	14
172.	Karlslunda syförening gm K. B.	50:	—
173.	A. S., St. Mellösa, rab. på H. S. Ö.	1:	88
174.	M. S. gm K. S., Hernösand	5:	—
175.	M. F:s sparask gm d:o	4:	64
176.	Fyllnad gm d:o	—:	36
177.	H. P., Göteborg	20:	—
178.	»Guds tionde.» Jes. 9: 2	10:	—
179.	M. L., Kroxhult, Kristdala	3:	45
180.	»Ur lille Åkes sparbössa» gm M. L.	1:	80
181.	Stengårdens syförening i V. Vingåker i Strängnäs stift gm J. F.	40:	—
182.	Sparbössemedel från familjen J., Nafvekälla, Österäng, gm S. A., Brodderud	10:	—
183.	D:o från familjen O., Nafvekälla, Österäng, gm d:o	1:	14
184.	S. gm d:o	3:	82
185.	W., Eriksvik, gm d:o	1:	35
186.	»Ett tackoffer» af I. W., Ishult	10:	—
187.	Från scioptikonförevisning i St. Mellösa d. $^{10}/_{1}$ gm A. S.	10:	50
188.	Från d:o i St. Mellösa d. $^{11}/_{1}$ gm d:o	13:	80
189.	» d:o » » d. $^{12}/_{1}$ gm d:o	14:	57
190.	St. Mellösa syförening gm d:o	20:	—
191.	Kollekt i Ljusfallshammars missionshus gm S. A.	5:	—
192.	D:o i Sonstorps missionshus, Hällestad, gm A. H.	10:	—
193.	Sparbössemedel från Grytgöl gm R. B.	14:	—
194.	Kollekt i Rönninge gm d:o	7:	—
195.	Sparbössemedel från Nora gm H. D.	75:	—
196.	H. O. J., Norrköping	12:	—
197.	Från »goda vänner och trogna grannar» gm K. O. A., Finspong	50:	—
198.	Auktionsmedel från syföreningen i Ekenäs gm P. A. B., Halltorp	170:	65
199.	Allerums mfg gm J. P., Ödåkra	100:	—
200.	»Till nöden i Kina» från en missionsvän i Kumla. Luk. 8: 1—3	50:	—
201.	Mörlunda mfg gm S. A.	70:	—
202.	A. C:s sparbössa, Sthlm	3:	90
203.	Onämnd i Bjurbäck gm E. H.	2:	12
204.	Sparbössemedel från Ingelstorp gm F. M.	90:	—
205.	N. E., Söderup, gm d:o	10:	—
206.	Onämnd gm P. A. B., Halltorp	5:	—
207.	För kaffe m. m. gm d:o	9:	22
208.	Insaml. vid sammankomster gm d:o	25:	32
209.	D:o å pastorsexpeditionen gm d:o	9:	87
210.	Inkomst af mangel gm d:o	2:	—
211.	Öfverbetalning m. m. gm d:o	1:	60
212.	P. A. B., Halltorp, rab. på H. S. Ö.	4:	69
213.	Flisby mfg gm G. V. N.	40:	—
214.	Sparbössemedel från K. W. gm d:o	10:	95
215.	G. G., Uppsala, Öfverbet. på H. S. Ö.	—:	56
216.	»Tackoffer» från S. T.	50:	—
217.	Sparbössemedel gm E. W., Skarfsjö, Stensele	25:	—
218.	Blasieholmskyrkans ungdomsförenings missionskrets gm R. E., Karlsro, Järfva	4:	55
219.	Ukna mfg gm V. Ö., Dansvik, Storsjö	20:	—
220.	L. J. W:s sparbössa gm K. E. B., Göteborg	8:	59
221.	M. P:s sparbössa gm d:o	5:	—
222.	E. L. gm d:o	5:	—
223.	»Tackoffer»	55:	—
224.	4 Briljanter	60.	—
225.	M. & E. J., Ödeshög, gm M. E. B.	50:	—
226.	Kollekt d. $^{28}/_{1}$ i K. F. U. K:s Mariafilial gm E. N., Sthlm	12:	56
227.	Sparbössemedel från A. & W. B.	3.	—
228.	D:o från Tärua gm J. N., Tärnaby	34:	—
229.	D:o gm P. A., Höreda	30:	—
231.	Daggryningen i K. M. A., till F. Prytz' hemresa, gm R. L.	500:	—
	Transport	9,244:	03

N:o		Kr.	Ö.	
	Transport	9,244:	03	
232.	Visby lemöresförening gm M. S.	25:	50	
233.	»Tackoffer» från H. V. gm d:o	6:	50	
234.	D:o från H. Ö. gm d:o	5:	—	
235.	I. H.	50:	—	9,331: 03

Särskilda ändamål:

2.	Jönköpings mfg (andel i testamentsmedel) för missionen bland barn i Kina	418:	—	
13.	Syföreningen i Bäckershof, att af R. Bergling användas för arbetet i Hancheng, gm E. B., Forssa bruk	25:	—	
14.	Söndagsskolan i Bäckershof, till söndagsskolan i Hancheng gm d:o	4:	19	
20.	E. U., Sthlm, till Chi ming-ko's underhåll	50:	—	
28.	K. D., Växiö, till Li Hsi-wa's underhåll	50:	—	
33.	Bönekretsen i Norrköping, till R. Berglings skola, gm K. S.	166:	—	
39.	C. E. J., Lindesberg, till Pei ken-chu's underhåll	50:	—	
40.	I. K., Trelleborg, till en evangelists underhåll	50:	—	
43.	Sparbössemedel från onämnd till Barnens hem	10:	—	
53.	G. A., Ingelstad, till seminariet i Yuncheng	100:	—	
63.	E. H., Arvika, till Kina-barnen	5:	—	
68.	Tackoffer från C. M., Ystad, till Barnens hem	50:	—	
69.	M. G., Djursholm, till d:o	10:	—	
72.	Från en missionsvän, till skolorna i Kina gm H. F., Kumla	150:	—	
83.	Vängelsby, årsbidrag för Fu Tien-ching, gm A. E. C., Backe	50:	—	
110.	P. E. W., Sthlm, till Chang Hsio-hai's underhåll	20:	—	
119.	S. A., Brodderud, Mariestad, rab. på H. S. Ö., till Barnens hem	15:	—	
144.	»Tackoffer» från A. S., till d:o, gm M. S., Visby	5:	—	
155.	Gm E. A., Klintemåla, Misterhult, till d:o	2:	25	
158.	Huskvarna söndagsskola, till Hsieh Tao seng's underhåll, gm A. D.	50:	—	
159.	S. J., Luleå, till Tsao ching-no's underhåll	100:	—	
167.	H. H., Åfärd, till Barnens hem	5:	—	
230.	M.—L. E., Sthlm, till en gosses underhåll	50:	—	1,435: 44
	Summa under jan. månad kr.			10,766: 47

Till de af hungersnöden i Kina lidande hafva dessutom inkommit under dec. och jan. mån. från S. S., Sthlm. kr. 10: 50; H., Kalmar, kr. 20; A. B., kr. 10; Å., Sthlm, kr. 5; C. M., Ystad, kr. 25; insaml. af vänner gm Fru G., Nässjö, kr. 25; E. B., Sthlm, kr. 5. Summa kr. 100: 50.

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Se, Herrens öga är vändt till dem som frukta honom, till dem som hoppas på hans nåd. Ps. 33: 18.

Missionsverksamheten är heligare och härligare än du anar. Det ligger i den mer välsignelse, än du märker. Ditt andliga lif beror af den, mer än du kan fatta.

A. Murray.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1912.